Biblioteca Centrală Regională Hunedoara

● În acest număr ● În paginile ● În acest numă r pagi **3 | 4** nile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr

ANCHETA „SCÎNTEII TINERETULUI"

ZIUA BUNĂ SE CUNOAŞTE DE... LUNI DIMINEAŢĂ

CE AI LUAT DIN CE ŢI-A DAT ŞCOALA ?

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II.
NR. 5529
6 PAGINI – 25 BANI
MARŢI
28 FEBRUARIE 1967

La G.A.S. Zagna din preajma Brăilei se produc legume ca în toiul verii

Foto: AGERPRES

În Editura politică a apărut :

NICOLAE CEAUŞESCU

Cuvîntare la Consfătuirea privind activitatea în domeniul comerţului exterior

– 23 februarie 1967 –

Întîlnire între alegători şi candidaţi ai F.D.P.

„Vom adăuga comunei un spor de frumuseţe"

Cei peste 2 000 de harnici gospodari ai comunei Fîntînele au muncit mult pentru a-i da în anii din urmă un spor de bogăţie şi frumuseţe. Întîlnirea care a avut loc recent între tovarăşul Mirea Miron, candidat în circumscripţia electorală nr. 19 şi alegătorii săi, a fost un prilej în plus de trecere în revistă a realizărilor de pînă acum, dar şi a ceea ce alegătorii, în frunte cu candidatul lor, îşi propun să facă într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Avem comună frumoasă spunea alegătorilor tovarăşul Mirea Miron. Am realizat multe cu sprijinul locuitorilor ei. Priviţi clădirea şcolii generale de 8 ani, cu 8 săli de clasă, în care copiii au condiţii optime de studiu. S-a construit apoi un dispensar nou, un cămin cultural. Avem magazine, bibliotecă. În 1966, datorită sprijinului primit din partea cetăţenilor la construirea a peste 2 500 mp trotuare din beton, la plantarea de pomi fructiferi şi altele s-a obţinut o economie la bugetul comunei de 125 000 lei.

Am ascultat cu atenţie discuţia alegătorilor, sfatul lor cu candidatul F.D.P., căruia îi vor acorda votul în alegerile de la 5 martie. Fiecare din ei era animat de dorinţa de a obţine realizări. În sat, spunea Gheorghe Crişu, avem lumină electrică, dar ea nu e extinsă peste tot. Au mai rămas cîteva uliţi neelectrificate, pentru care invităm candidatul nostru să se preocupe, (candidatul în

IORDACHE BODEA

(Continuare în pag. a V-a)

În sala de proiecte a Institutului de arhitectură „Ion Mincu"
Foto: O. PLECAN

Cum sporim „caratele" metalului

Un domeniu vitregit

METALURGIA PULBERILOR

De dată relativ recentă, metalurgia pulberilor reprezintă pentru tehnică un domeniu foarte important, tinzînd să devină în anumite cazuri indispensabil. Realizarea materialelor antifricţiune şi de fricţiune, a pieselor de rezistenţă în construcţia de maşini, a materialelor refractare şi electromagnetice — iată domenii în care această tînără ramură a metalurgiei îşi spune din ce în ce mai mult cuvîntul.

În ansamblul căilor de creştere a eficienţei economice în industrie — sarcină de bază trasată de Plenara C.C. al P.C.R. din 21-23 decembrie 1966 — metalurgia pulberilor oferă posibilităţi multiple. Despre stadiul actual al aplicării, despre perspectivele extinderii tehnologiilor de fabricaţie, a produselor din pulberi în ţara noastră, corelată cu sarcinile economice în cincinal, am avut o convorbire cu tovarăşul inginer ALEXANDRU DOMŞA, profesor emerit, rectorul Institutului politehnic din Cluj.

MAI ÎNTÎI, CÎTEVA CUVINTE DESPRE CEEA CE CONFERĂ METALURGIEI PULBERILOR UN TEREN DE APLICAŢIE DIN CE ÎN CE MAI EXTINS ÎN INDUSTRIE.

Ritmul deosebit în care se dezvoltă această ramură a metalurgiei este impus de progresul ştiinţei şi al tehnicii şi mai ales de faptul că **FURNIZEAZĂ PENTRU TEHNICA MODERNĂ PRODUSE CU PROPRIETĂŢI SPECIALE CARE NU POT FI REALIZATE ÎN MOD CONVENABIL PRIN ALTE PROCEDEE.** Aş da numai cîteva exemple: obţinerea metalelor şi aliajelor cu punct de topire ridicat, fabricarea pieselor cu porozitate avansată; un foarte mare avantaj îl constituie faptul că piesele obţinute pe această cale pot fi confecţionate direct sau aproape la dimensiunea finală. Rezultă de aici avantaje tehnice, precum şi avantaje economice. De altfel, o confirmare valorică a procedeelor la care ne referim îl reprezintă faptul că pe **PLAN MONDIAL, ÎN ŢĂRILE AVANSATE INDUSTRIAL, CONSUMUL DE PULBERI ESTE ÎN CONTINUĂ CREŞTERE.** De cîtăva vreme aplicarea în tehnică a procedeelor de obţinere a pieselor din pulberi a intrat şi la noi în atenţia cercetătorilor şi a uzinelor. Dar, **ÎN COMPARAŢIE CU ALTE ŢĂRI NU AVEM DE LOC O SITUAŢIE CORESPUNZATOARE,** şi mă refer atît la sectorul productiv cît şi la cel de cercetare.

RECEPTIVITATEA ÎNTREPRINDERILOR ÎN ACEASTĂ DIRECŢIE, COMPORTĂ „REMEDIERI" ?

Trebuie spus că uzinele au reacţionat şi reacţionează foarte greu la introducerea în producţie a noilor tehnologii de fabricaţie deşi avantajele sînt evidente. Aşa se face că în momentul de faţă într-un număr redus de întreprinderi se realizează produse din pulberi, că un număr restrîns de repere de la maşinile şi utilajele noastre sînt fabricate pe această cale. Un început bun există la „Unirea" Cluj, la Uzina metalurgică Cugir, la „Steagul roşu" Braşov (la aceasta din urmă în condiţii mai rudimentare însă).

Rezultatele obţinute pînă acum demonstrează că tehnica viitorului va apela continuu la produsele sinterizate. La noi în ţară există perspectiva normalizării producerii pieselor prin sinteri-

N. UDROIU
I. RUSU

(Continuare în pag. a II-a)

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREŢE, EDUCAŢIE, RĂSPUNDERI

V-AŢI GÎNDIT VREODATĂ CĂ, ASEMENEA OMULUI, SCRISORILE REPREZINTĂ, FIECARE UN CARACTER ?

Toate obiectele din jurul nostru au o viaţă a lor proprie, ne vorbesc despre ea, despre a lor şi a noastră. V-aţi gîndit vreodată că şi scrisorile, indiferent de mărimea formatului, estetica plicurilor sau a timbrelor, de calitatea hîrtiei, de culoare sau de scris, de orice trăsătură care le diferenţiază, poartă ca şi omul o identitate, au un suflet al lor, un caracter care este al celor care le scriu ? Două scrisori, găsite într-un sertar, avînd identităţi diferite vorbeau (amintiţi-vă... „Istoria unui galben şi a unei parale") cu aprindere şi sinceritate amară despre întîmplările similare ale celor care le-au scris.

—Cum ai ajuns aici ?

— Am fost expediată să cer un sfat tovarăşilor de la redacţie.

— Ce coincidenţă ! Şi eu tot pentru un sfat am venit. Autoarea mea nu ştie ce să mai facă pentru ca să nu mai fie terorizată în fel şi chip fără motiv de părinţii ei.

— Cum aşa ?

— Ai să-nţelegi imediat, dar pentru asta trebuie să-i cunoşti povestea.

Şi începu să vorbească cu slova ei de cerneală.

„Pînă la 8 ani Lucia a crescut la un cămin de copii din Rm. Sărat, apoi a fost adoptată şi crescută de G. A. şi G. P. din Buzău. „Părinţii" s-au bucurat că au o fată, le era de mare ajutor în casă. Poate că acesta a fost primul lor gînd, căci în scurt timp treburile gospodăriei erau în mare parte efectuate de fiica lor. Aproape că nici nu-i mai rămînea timp pentru făcutul lecţiilor. Ba, de la o vreme participarea ei la treburile gospodăriei era aproape exclusivă: nu avea voie, sau mai bine zis nu avea timp, nici să se plimbe împreună cu colegele ei, nici să vadă un film, nici chiar să citească o carte. Educaţia ei se împărţea între şcoală şi familie. Cea pe care o primea la şcoală era completată acasă cu bătaia, bătjocura şi moravurile uşoare ale femeii ce se pretindea a-i fi „mamă". Aşa a crescut pînă la 20 de ani cînd l-a cunoscut pe tînărul M.M. cu care s-a căsătorit. A crezut, în sfîrşit, că şi-a văzut visul cu ochii, că va avea o viaţă cu adevărat liniştită, că va fi stăpînă pe propria ei viaţă. Iluzii deşarte: părinţii n-au uitat că ei sînt „stăpînii". Trebu-

V. RĂVESCU

(Continuare în pag. a V-a)

CE VĂ SPUNE ACEST CHIP ?

Vi s-a întîmplat, desigur, să treceţi pe stradă şi să observaţi venind spre dumneavoastră un om. Fracţiunea de secundă cît durează sesizarea chipului său vă determină, în anumite situaţii, să vă puneţi o întrebare tot aşa de fulgerătoare: cine este ? (nu în sensul că vreţi să-l recunoaşteţi, doar sînteţi sigur că nu l-aţi mai cunoscut personal niciodată, ci din dorinţa de a afla ceva despre el, despre aptitudinile, caracterul, personalitatea şi reuşitele sale).

Un asemenea prilej de justificată curiozitate li s-a întîmplat membrilor brigăzii de reporteri ai ziarului nostru, care, trecînd pe străzile unui oraş de provincie, l-a văzut venind spre ei pe tînărul din fotografia de faţă. Nu este, credem, cazul să-l mai descriem. În clipa aceea, fotoreporterul a dat o sugestie — să-i invităm pe cititori la o verificare a perspicacităţii. Aşa s-a născut ideea micului concurs cu întrebarea „Ce vă spune acest chip ?". Cercetaţi fotografia şi, apreciind vîrsta, gesturile, ţinuta etc., etc., caracterizaţi personalitatea tînărului. Ce credeţi despre el ? Ce perspective îi prevedeţi ? Este (sau va fi) muncitor excelent, aviator, actor, profesor etc., etc.

Trimiteţi redacţiei opiniile dv., care vor fi publicate la rubrica noastră, în paralel cu relatarea faptelor sale de muncă şi de viaţă.

CUM PREDĂM ISTORIA ?

Ar fi greşit înţeles că istoria se predă doar cerebral, doar prin înşiruire de date şi nume de oameni, de implacabile legi care dau sens şi semnificaţie epocilor. Ar fi greşit să se creadă că aceleaşi instrumente de investigaţie şi de comunicare pot fi folosite şi în istorie şi în astronomie. Ar fi de două ori greşit. În primul rînd că istoria e umanistică şi, în al doilea rînd, că în deosebire de alte ştiinţe istoria cultivă elevilor nu numai deprinderea de a se mişca în cîmpul ştiinţific cu largi sinteze, dar are şi o funcţionalitate apăsat etică. Pe coarda etică cea mai întinsă, patriotică. Nu întîmplător marii istorici români au fost şi mari patrioţi, mari bărbaţi ai neamului. Cînd

CADRAN

peste Europa sufocată de grelii nori ai războiului, cînd la hotarele noastre se uneltea aservirea noastră politică şi se complota în cancelariile de tristă faimă frîngerea unei părţi a Ardealului, trup din trupul patriei, cel mai mare istoric pe care l-a dat ţara umanităţii, Nicolae Iorga, reafirma de la catedra cursului său universitar crezul său de slujitor al acestei ştiinţe: „Ce curios e să creadă cineva că se poate vorbi de oameni din orice vreme, pînă la un faraon egiptean cuceritor, pînă la un nenorocit mic rege, cucerit de armatele Egiptului, ale Haldeii şi Babilonului, să se poată vorbi de orice fel de oameni fără emoţie ! Căci

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

SPORT

Extraordinar! Utu (pentru a cîta oară?) aruncă peste bară mingea şutată de I. Ionescu.
(Citiţi rubrica noastră de sport în pagina 5

Scrisori, sesizări, propuneri

Cu şi fără răspuns

Cine il protejează pe „băieţelul" mamei

Se întîmplă ca uneori să mai uiţi cîte ceva. Ar fi imposibil să ţii minte totul. Dar credem că tot atît de imposibil este să uiţi că ai un copil, că eşti obligat să contribui la întreţinerea lui. Şi totuşi sînt şi oameni care, pentru a nu plăti întreţinerea propriilor lor copii, nu uită să fugă dintr-o localitate în alta, spre a li se pierde urma. Am primit o scrisoare, emoţionantă, a unei tinere muncitoare care îşi creşte de 6 ani singură copilul, fără contribuţia nimănui. Tatăl copilului, Constantin Mureşan, apare şi dispare, numai să nu plătească pensia ce se cuvine fiicei sale. Cineva trebuia să-l protejeze pentru a-i reuşi acest plan. Serviciul respectiv s-a oferit să-l facă... mămica. Totul e ca tînărul să nu muncească, să nu realizeze venituri şi astfel să scape de obligaţiile stabilite de lege. Cum, necum, a ajuns student. Mămica e acum liniştită. „Băieţelul" nu realizează venituri. Din răspunsul Direcţiei Generale a Miliţiei — mai precis al Direcţiei evidenţa populaţiei, aflăm că tînărul se află acum la Baia Mare. Cazul nu e încă rezolvat. Procesul se judecă şi se rejudecă fără să se ajungă la un rezultat, deşi totul e atît de simplu. Un lucru este cert. Copilul trebuie să-şi primească drepturile şi asta cît mai curînd. Socotim că pentru a se rezolva definitiv această problemă nu era nevoie de atîtea procese, care durează de aproape 5 ani. Pe tînărul respectiv îl protejează mămica, dînd astfel, alături de fiul său, dovadă de lipsă de omenie. De ce-l protejează însă şi cei care sînt chemaţi să aplice legile?

Vară... în ianuarie

Ştirea e de-a dreptul senzaţională. Pe scurt, ea sună cam aşa: „Azi, 25 ianuarie 1967 (data e probabilă), în comunele din raionul Năsăud s-a încheiat campania de recoltare şi treieriş, începută în vara anului 1966". Nimic eronat în această rară informaţie. În ziua de 23 ianuarie 1967 un elev din Năsăud ne informa că în comuna Poenile Zagrii şi satul Suplai, ovăzul e încă netreierat şi a început să încolţească în clăi. Relatarea era aproape de necrezut. Totuşi, am trimis scrisoarea spre rezolvare, Sfatului popular al raionului Năsăud. Iată răspunsul: „Este adevărat că în comuna Poenile Zagrii şi satul Suplai la data de 23 ianuarie 1967 exista netreierată o cantitate oarecare de ovăz din pricina S.M.T. Şieu Odorhei... În urma sesizării a fost dat un tractor şi o batoză, aşa că în prezent treieratul este terminat"

Modul în care ni se relatează acest fapt e pur şi simplu uimitor. Din răspuns se pare că e firesc ca acum, în ianuarie, să se termine treieratul. Nu fără intenţie se trece sub tăcere despre ce anume cantitate de ovăz e vorba şi dacă acesta, după ce a zăcut pe cîmp o toamnă şi o iarnă, mai e bună de ceva. Vinovaţi, se spune în răspuns, sînt mecanizatorii. Oare numai ei? Dar cei care semnează acest răspuns, n-au declarat şi astă vară încheiată campania de recoltare şi treieriş? Cînd au spus adevărul, atunci sau acum? Din răspunsul primit rezultă că acum, în ianuarie 1967.

Pentru această cultură s-au cheltuit seminţe, forţă de muncă, au lucrat maşini şi nu credem că putem declara campania de treieriş încheiată, înainte ca toţi cei ce se fac vinovaţi să plătească, pe măsura contribuţiei lor, la această mare neglijenţă.

GH. NEAGU

Ecourile cîntecului popular

Obişnuit din vremuri străvechi să-şi transpună în cîntec toate sentimentele, toate bucuriile, durerile şi năzuinţele, poporul nostru a creat opere de artă a căror varietate tematică şi frumuseţe neasemuită pot fi invidiate de oricare dintre poeţi. De aceea, folclorul românesc trebuie privit ca o oglindă în care poporul se surprinde pe sine însuşi, dezvăluindu-şi cele mai ascunse cute ale sensibilităţii sufletului său.

Am ales la întîmplare, unul din numeroasele cîntece în care imaginea satului românesc de altă dată este prezentată cu un realism deosebit iar necazurile ţăranului, atît de multe atunci, sînt înşiruite unul după altul într-un tablou impresionant. *„Eu fac drumuri, poduri grele, / Eu dau bani trecînd pe ele. / La bătaie cînd îi cheamă, / Eu dau feciorii cătană / Ca pe „domni" să mi-i păzească, / Grele leaţ să ne croiască / Eu muncesc fără-ncetare / Şi tot eu n-am c' mîncare"*

Obsedat de situaţia disperată în care a ajuns, creatorul popular reuşeşte în imagini artistice antologice să redea zbuciumul şi frămîntarea dinaintea luării hotărîrii supreme: *„Am ajuns de nu ştiu cum, / De-s în casă, de-s pe drum. / Un gînd vecinic mă munceşte / Şi mereu în mine creşte. / Zi de zi şi tot mai tare: / Răzbunare! Răzbunare!"*

Potrivit documentelor istorice, începutul secolului al XX-lea se caracterizează printr-o înrăutăţire simţitoare a situaţiei ţărănimii, suferinţele acesteia atingînd limita maximă a răbdării omeneşti. Atunci, s-au ridicat masele ţărăneşti, încercînd să-şi facă dreptate singure, dreptatea la care aspirau de veacuri. Răscoala s-a întins ca un şuvoi nestăvilit, cuprinzînd Moldova, Muntenia şi Oltenia. Forţa cu care s-au antrenat în răscoală masele ţărăneşti, demonstraţiile de solidaritate ale muncitorilor, au înspăimîntat reacţiunea făcînd-o încă o dată să-şi dea la o parte vălul demagogia cu care încerca să-şi

acopere putreziciunea. Cu o cruzime rar întîlnită răscoala a fost înăbuşită în foc şi sînge. „Talpa ţării" despre care se vorbea prin parlamente cu lacrimi de crocodil în ochi sau cu prefăcute accente duioase în glas, a fost împuţinată, de cei ce cu nerusinare îşi ziceau „părinţii ţării" cu 11 000 de nevinovaţi ucişi, cu alte zeci de mii de arestaţi, schingiuiţi, purtaţi pe drumuri ani în şir.

Dar mai bine să dăm cuvîntul tot creatorului popular, care, credincios menirii sale, ne-a lăsat documente artistice zguduitoare asupra cauzelor răscoalei. După ce prezintă cu o forţă demascatoare deosebită condiţiile de viaţă, jaful şi rezultatele muncii sale, poetul anonim subliniază că aceasta şi nu alta a fost cauza răscoalei: *„Porumbul l-împărţit cu tîrna / La el patru, la noi una, / De trăit mai este-acuma!? / O vacă care-o aveai, / Toată vara clăcueai / Cînd era la socoteală, / Îi mai datorai o vară, / De-aia s-a făcut răscoală!"*. Odată depăşită limita maximă a răbdării, începutul şi extinderea răscoalei s-au întipărit în mintea poetului în ce aveau ele mai caracteristic: *„De la Bucureasa-n sus / Vestea-n ţară a apus / Că din gară pînă-n gară / Toţi ţăranii de la ţară / S-au pomenit în răscoală, / Strigă toţi, măcar să moară, / Şi să jelesc şi să pling / Că-n vremea care-a venit / Nu mai e de suferit / Biciul şi jugul purtînd"*.

Înăbuşirea răscoalei a fost de o cruzime de neînchipuit, domnia bunului plac, dispoziţiile primite de la „Centru" şi dispreţul pentru pătura producătoare fiind cele care dictau în aceste împrejurări. Avem o imagine fidelă în aceste versuri din fostul judeţ Dolj: *„Foate verde peliniţă / Groază mare la Sărcuţa: / În curtea lui Naie Pop / A fost adus mult norod"* Poetul precizează că pe lîngă localnici au mai fost aduşi şi cei din satele vecine deoarece. *„...era curtea mare / Şi putea ca să-i omoare"*. Judecătorii acestor martori pentru dreptate erau trei cîrciumari „ce sînt şi proprietari". Cu faţa ridicolă a aşa-zisei democraţii burgheze aceştia s-au „constituit în comune" şi au început, cu tot ceremonialul prevăzut de lege, judecata. *„Cîte un ţăran băga / Şi la moarte-l condamna; / Nici o vorbă nu erea / Numai-decît poruncea / În curte de-i aşeza / Şi la ochi t-acoperea; Salve de foc repeta / Pînă cînd îi ciuruia"*. Acestuia i se adaugă un alt cîntec în care-i acelei sîngeroase primăveri de acum 60 de ani: *„Foaie verde trei alune, / De-ai şti, ţară, cîtă lume / Nu mai calcă azi prin tine, / Mult ai plînge şi-ai ofta / Cuprinsă de jale grea!"*

Pentru a umple cupa acestei dureri — ca o culme a cinismului guvernanţii timpului au trimis pentru a distruge satele cu tunurile şi pentru a împuşca şi ucide pe răsculaţi, regimente de soldaţi formate din finii, fraţii şi rudele lor. *„Noi din noi le dăm ostaşi / Să ne scape de vrăjmaşi / Dar cu oameni ce le-am dat / Tot pe noi ne-a-ngenuncheat"*.

Aşa a cîntat poporul momentul răscoalei de la 1907. Aceste cîntece — interzise ulterior — au avut un rol mobilizator deosebit şi de aceea ţăranilor nu le-a fost multă vreme îngăduit să-şi plîngă morţii nici măcar în cîntec.

Cîntecele au rămas mărturie zguduitoare a acelor vremi de restrişte.

AL. DOBRE

Piese din expoziţia Complexului industrial de sticlă şi faianţă — Sighişoara
Foto: Agerpres

„FUSUL SOMNOLENŢEI" ŞI CREATORII DE JUCARII

Sîntem la o conferinţă de presă organizată de Ministerul Comerţului Interior într-o atmosferă specifică: o expoziţie a jucăriilor indigene şi de import.

Tema jucăriilor a făcut în ultimul timp obiectul unor numeroase articole şi dezbateri. Dar, se pare că aşa cum vestiţii argonauţi îşi înfundau urechile cu ceară pentru a scăpa de ispita sirenelor, la fel procedează şi „specialiştii" în domeniul jucăriilor.

Ingeniozitatea oamenilor mari rămîne în acest domeniu mult în urma imaginaţiei copiilor care nu cunoaşte limite şi nici bariere convenţionale.

Scriitorul **Mircea Sîntimbreanu**, ne spunea, glumind: Înţepîndu-se în fus, Frumoasa din pădurea adormită a dormit o sută de ani, iar fusul somnolenţei a trecut în mîinile creatorilor noştri de jucării. Se pare însă că secolul adormirii a expirat, însfîrşit şi pentru ei. După cît se spune — şi avem toate temeiurile să credem — ei vor lansa foarte curînd o jucărie ultramodernă: arsicele din material plastic, electromecanice şi teleghidate. Bucuraţi-vă, copii!

*

Evident, dincolo de ironia scriitorului se află o situaţie de fapt; în momentul de faţă producţia de jucării dispersată în 38 de unităţi aflate sub conducerea a cinci ministere şi organe centrale, se realizează la voia întîmplării, după unul sau altul din modelele aduse din străinătate, după ocazionale idei sau în funcţie de cantitatea deşeurilor rezultate din diverse secţii. Nu există un for care să coordoneze creaţia, un nucleu de studiu şi proiectare pentru toţi producătorii de jucării.

— Există o tendinţă — după mine greşită — ne spune tovarăşa **Stela Zincă**, secretara comisiei tehnico-artistice din cadrul Ministerului Învăţămîntului, for ce efectuează omologarea tuturor jucăriilor, de a se asimila producţii din import. Această adaptare are ca rezultat jucării hibride pentru că ele nu pot atinge parametrii mostrelor realizate special pentru anume utilaje. Lipsa unui institut de cercetări pentru jucării, în preocuparea căruia să intre probleme de creaţie, de organizare a producţiei, tehnologia de fabricaţie, probleme de rentabilitate (aşa cum există în multe ţări) se resimte acut. Ne lipsesc jucăriile care dezvoltă inteligenţa, aplicaţiile spre meserii pasionante, vocaţia, personalitatea, consacrarea viitoare.

— Problemele ridicate de actualul stadiu de dezvoltare a producţiei de jucării — este de părere tovarăşul **Niculescu Dumitru**, director general în Ministerul Comerţului Interior — nu mai pot fi rezolvate în cadrul actualului sistem de organizare. Sînt necesare experimente diverse, anchete, cercetări, studii asupra producţiei etc. care nu pot fi efectuate de un organism (comisia tehnico-artistică) alcătuit în prezent dintr-un singur salariat!

— Dialogul dintre copil şi jucărie ne spunea artista emerită **Margareta Niculescu**, directoarea teatrului „Ţăndărică", începe încă înainte ca mîna lui să se îndrepte imperativă spre ceea ce doreşte cel mai arzător, dintre numeroasele şi atractivele jucării oferite ochiului său.

Însăşi alegerea este un act de determinare psihologică şi temperamentală. Iar bogăţia acestui dialog este asigurată de varietatea jucăriilor, de însuşirile lor estetice, de „capacitatea" lor tehnică. Rolul jucăriei este complex şi important în formarea personalităţii copilului.

*

Uneori, ca în cunoscutul joc al copilăriei, producătorii de jucării îşi pasează unii altora sarcinile contractuale. Iată cîteva exemple. După o perioadă de glorie asigurată de Fabrica „Muntenia", fotbaliştii ce-şi disputau golurile pe un teren vacumat, au cunoscut declinul la Tîrgovişte unde o întreprindere de industrie locală a acceptat să producă acest joc. Dar, cînd să treacă la producţia de serie, tîrgoviştenii şi-au dat seama că nu pot realiza terenul. Rezultatul? Jucătorii „stau" pe tuşă pînă cînd Fabrica Muntenia le va livra terenul. Cine dă mingile?

Fauna de pluş produsă în urmă cu ani de Fabrica de confecţii din Botoşani numără astăzi doar trei reprezentanţi. De ce? Nerentabil. Cîntecul de lebădă al ultimei plutitoare din masă plastică fabricată de „Viitorul"-Oradea îşi plînge suratele suprimate din acelaşi motiv. Fabrica „Cauciucul" din Braşov şi-a scos la licitaţie producţia de mingi lăcuite. Nu s-a găsit încă nici un amator. În vară pe plăjile şi ştrandurile ţării vor fi cu 120 000 mingi mai puţin. După 1 500 de truse pentru micii chimişti, întreprinderea „Reactivul" din Bucureşti a încetat producţia.

Considerată, în general, anexă la periferia altor produse, jucăria a devenit în unele cazuri o cenuşăreasă a industriei. Astfel binisterele producătoare nu livrează comerţului jucării la nivelul contractelor.

— Datorită pe de o parte unor utilaje învechite, consideră tovarăşul **Dinu Dragomir**, director general adjunct al M.C.I., iar pe de altă parte materiilor prime şi auxiliare necorespunzătoare folosite în producţie, nivelul calitativ al jucăriilor este scăzut: deficienţe constructive, funcţionale, de aspect şi finisaj. Este necesară revederea rentabilităţii pe întreprinderi de către ministerele şi organele centrale producătoare în funcţie de gradul de înzestrare şi de posibilităţile actuale ale producţiei, ale întreprinderilor.

Înscriindu-se în replica specialiştilor din acest domeniu, un scriitor cita de curînd o zicală „Spune-mi cu ce te-ai jucat, ca să-ţi spun ce meserie ţi-ai ales" considerînd dezvoltarea ingeniozităţii copiilor o problemă majoră.

— Intr-adevăr, copiii, trebuie pregătiţi pentru o epocă mult mai evoluată din punct de vedere tehnic şi ştiinţific ne-a declarat ing. **Oprea Mihai**, şeful serviciului producţie de la I.P.R.S. Băneasa. Cred că nu sînt folosite toate rezervele pe care ar putea să le ofere industria. Am să mă refer numai la una. Încă de acum doi ani am propus valorificarea la preţuri ieftine a diodelor, condensatorilor, tranzistorilor neutilizabili în producţia noastră dar, foarte bune pentru construirea unor truse destinate micilor radio-amatori.

Inginerul Neagu Ştefan, vicepreşedinte al cooperativei Radio Progres este de aceeaşi părere: Ministerul Comerţului Interior deţine de mai mulţi ani în stoc zeci de mii de lămpi de aparate de radio cu baterii, produs eliminat de pe piaţă de către tranzistori. Peste puţin timp acestea vor împlini termenul de casare şi vor fi distruse. Am solicitat prin adresă în mai multe rînduri să fie puse la dispoziţia noastră la preţul de import. S-ar putea alcătui cu ele diferite truse, montaje de radio, radio receptoare. Avem posibilităţi de execuţie, capacităţi de producţie.

*

Avem nevoie de jucării! După cum spunea **Georgeta Dan Spinoiu**, cercetător la Institutul de psihologie al Academiei Republicii Socialiste România: Adevărata valoare a jucăriei poate fi raportată la valenţele multiple de care dispune pentru a stimula gîndirea, imaginaţia sentimentele copilului, pentru a-i întreţine acestuia voioşia copilăriei. Se impune respectarea unităţii dintre conţinutul şi forma estetică a jucăriilor confecţionate, se impune selecţionarea diferitelor jucării pentru diferitele etape de vîrstă.

Am adăuga că se impune mai multă competenţă, organizare şi dirijare a acestui sector important de activitate, mai multă responsabilitate faţă de dezvoltarea ingeniozităţii copiilor noştri.

VIORICA DIACONESCU

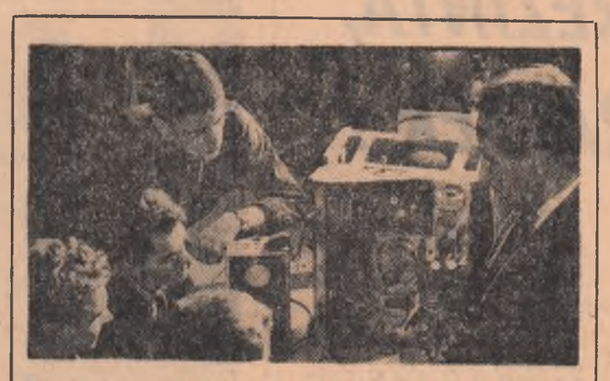

Elevi ai Grupului şcolar al U.C.E.C.O.M. din Bucureşti lucrează, sub îndrumarea maistrului, la remedierea unor defecte ale televizorului

CARNET CINEMATOGRAFIC

• Oglinda cu două feţe

Spectatorii noştri au avut ghinionul să facă cunoştinţă cu regizorul Andre Cayatte — figură reprezentativă a filmului contemporan francez — prin cea mai slabă şi nesemnificativă peliculă a sa. Realizat în 1958, filmul „Oglinda cu două feţe" nu aminteşte decît prin cîteva secvenţe, din prima parte, de vigoarea regizorului care între 1952-1955 se impusese atenţiei prin filmele sale de provenienţă judiciară („Dreptatea este făcută", „Dosarul negru", „Noi toţi sîntem asasini", „Înaintea potopului"). Cayatte îşi permisese în filmele anterioare atitudinea curajoasă şi generoasă a unui justiţiator în afara justiţiei oficiale, prilej de incizii caustice în societatea franceză a primilor ani de după război.

„Oglinda cu două feţe" — deşi sub stacheta cunoscută a regizorului rămîne totuşi fidelă principiilor estetice şi formale ale acestuia, pe care atît de bine le-a intuit criticul francez André Bazin care spunea despre filmele lui Cayatte că „nu sînt numai filme cu idei sau teze ci mai ales o paradoxală încercare în care mecanismele cinematografului se revarsă către spectator... El, (Cayatte) ne propune un univers juridic şi mecanic, populat de automate în care revolta roboţilor este iminentă". Definiţia criticului se potriveşte ca o mănuşă şi eroilor din „Oglinda cu două feţe". Revolta eroinei aliniată la demnitate o dată cu aducerea înfăţişării fizice la numitorul comun al însuşirilor sufleteşti este definitorie. La aceasta putem adăuga ieşirea lui Gerard din letargie sau crima săvîrşită de Pierre Tardivet. Eroarea fundamentală a lui Cayatte în cazul dat stă însă în faptul că subiectul său nu suportă întinderea unui spectacol de o oră şi jumătate. Prima jumătate de film reuşeşte oarecum să trăiască prin portretele pe care le desenează: meschinăria lui Tardivet opusă sensibilităţii soţiei sale, instabilitatea lui Gerard sau frivolitatea lui Veronique. Cuplu Michele Morgan-Bourvil susţine cît poate friabilitatea conflictului declanşat de un mobil imposibil pentru oamenii normali: înfrumuseţarea soţiei respinsă vehement de soţ. Dintr-o lovitură, totul se reduce la dimensiunile unui anormal, patologicul înlocuind ceea ce pînă atunci era omenesc şi posibil. Şi atunci cînd conflictul se subţiază apare inevitabil melodrama care încearcă să înlocuiască golurile cu lacrimi, apar lungimile şi de aici plictisul spectatorului.

• Cerul şi iadul

Nu s-ar putea spune că filmul acesta nu este seducător. Este o variantă a Infernului, purgatoriului şi iadului dantesc realizat în cea mai veritabilă viziune „a la Gopo!" Comedia, satira, fantezia dusă pînă dincolo de limitele realului fac din filmul cineaştilor polonezi ca o dezbatere pe teme de etică să devină un spectacol amuzant. Comicul suculent al filmului rezultă din contradicţia flagrantă dintre ceea ce vor să pară că sînt eroii (călători într-un autobuz) şi realitatea care-i infirmă. Realitatea este prezentată acuzator în antecamera iadului şi raiului, înregistrată de îngeri şi draci după cele mai moderne mijloace: pe peliculă cinematografică!

Filmul are nerv şi „merge" pînă cînd pasagerii autobuzului accidentat sînt trimişi după caz în rai sau iad. Ceea ce urmează apoi nu mai reuşeşte să prindă ritmul iniţial, iar filmul stă, oboseşte şi plictiseşte în final. Este încă o dovadă că asemenea fotbalului, un film trebuie să fie jucat egal în ambele reprize!

ATANASIE TOMA

Metalurgia pulberilor

(Urmare din pag. I)

zare reuşind să se dea în folosinţă chiar în acest cincinal o uzină specializată.

La Plenara din decembrie a C.C. al P.C.R. se atrăgea atenţia asupra situaţiei pe care o ocupăm în ce priveşte valoarea pe tonă de utilaj produs. Vreau să menţionez că, PE CALEA METALURGIEI PULBERILOR, POATE FI SPORITĂ VALOAREA INSTALAŢIILOR AVÎND ÎN VEDERE CĂ MULTE DIN PIESELE DE DIMENSIUNI MICI, DAR FOARTE SCUMPE, POT FI OBŢINUTE PRIN ACEASTĂ TEHNICĂ PENTRU A AJUNGE LA REZULTATELE DORITE.

Dar, personal consider că trebuie rezolvate cel puţin două mari probleme. UNA DINTRE ELE SE REFERĂ LA ASIGURAREA APLICĂRII ÎN UNITĂŢILE NOASTRE PRODUCTIVE, CU MAXIMĂ OPERATIVITATE, A REZULTATELOR CERCETĂRILOR CU CARACTER APLICATIV REALIZATE ÎN ŢARA SAU ASIMILATE. Şi veriga cea mai importantă, capabilă să facă acest lucru, mi se pare că este LABORATORUL UZINAL.

În multe din uzine, laboratoarele, chiar cele bine dotate, nu îşi îndeplinesc rolul lor de a aplica în practică realizările ştiinţifice. UTILATE CORESPUNZATOR, ÎNCADRATE CU PERSONAL PRICEPUT, LABORATOARELE UZINALE TREBUIE SĂ REZOLVE, DUPĂ PĂREREA MEA, URMĂTOARELE PROBLEME: TRANSPUNEREA INDUSTRIALĂ A CERCETĂRILOR EFECTUATE ÎN CADRUL INSTITUŢIILOR (DEGREVÎND DE ACEASTĂ SARCINĂ PE SPECIALIŞTII DIN CERCETARE OBLIGAŢI ÎN PREZENT SĂ SE SUSTRAGĂ DE LA ACTIVITATEA LOR CURENTĂ PENTRU A ASIGURA ASISTENŢA TEHNICĂ), DOCUMENTAREA ÎN PERSPECTIVĂ PENTRU INTRODUCEREA TEHNICII NOI ÎN UNITATEA RESPECTIVĂ, SOLUŢIONAREA CERINŢELOR CURENTE ALE UZINEI.

VORBEAŢI ŞI DE UN AL DOILEA ASPECT AL PROBLEMEI.

Mă gîndeam la ASIGURAREA BAZEI DE CERCETARE în domeniul la care ne referim. În momentul de faţă situaţia se prezintă astfel: Se întreprind cercetări în cîteva locuri — la Institutul politehnic Cluj, la I.C.E.M., la I.F.A. Sînt redactate o serie de lucrări care înmănunchiază rezultatele acestora. Dar condiţiile în care se efectuează lucrările necesită eforturi enorme.

SE SIMTE STRINGENT NEVOIA CREĂRII UNEI INSTITUŢII CĂREIA SĂ-I REVINĂ SARCINA DE A REZOLVA NECESITĂŢILE ECONOMIEI ÎN DOMENIUL METALURGIEI PULBERILOR, ÎN PREZENT ŞI ÎN PERSPECTIVĂ. Este de-a dreptul paradoxal că Academia a aprobat de trei ani înfiinţarea unui centru de cercetări în acest domeniu, dar care nici astăzi nu a luat fiinţă din lipsă de spaţiu... ŞI ACEASTA ÎN CONDIŢIILE ÎN CARE ORICE ÎNTÎRZIERE ÎN ATACAREA PROBLEMELOR ŞTIINŢIFICE DETERMINĂ, ÎN MOD SIGUR, RĂMÎNERI ÎN URMĂ, PĂGUBITOARE PENTRU ECONOMIE.

Sînt numeroase aspecte pe care metalurgia pulberilor le poate rezolva în mod favorabil pentru industrie. Există şi un plan de cercetări care cuprinde teme de mare actualitate. Îmi exprim însă părerea că ÎN APRECIEREA PE O PERIOADĂ SAU ALTA A ACTIVITĂŢII DE CERCETARE TREBUIE APLICAT CU CONSECVENŢĂ CRITERIUL EFICIENŢEI ECONOMICE A CERCETĂRII. ÎN ACEST SENS CONSILIUL NAŢIONAL AL CERCETĂRII ŞTIINŢIFICE TREBUIE SĂ-ŞI EXERCITE INTRANSIGENT ATRIBUŢIILE PE CARE LE ARE.

Trebuie, de asemenea, cercetată metodologia de aplicare a rezultatelor cercetării scurtînd drumul pe care ideile valoroase îl parcurg pînă la transformarea lor în realitate tehnică. Şi, pentru că ne referim la materializarea ideilor este locul să amintim existenţa unor viziuni anacronice, adevărate obstacole uneori de netrecut.

CONCRET, LA CE VĂ REFERIŢI?

Este vorba de o serie de greutăţi pe care le întîmpinăm din partea beneficiarilor cercetării — o serie de conducători ai sectoarelor productive. Pentru a fi mai concret voi da cîteva exemple pe care le cunosc foarte bine, din activitatea noastră.

Cu cîtva timp în urmă, noi am pus la punct procedeul de obţinere a bisulfurii de molibden, produs secundar în procesul de valorificare a minereurilor complexe din Masivul Bihor — un excelent lubrifiant în suspensie de ulei. Folosit pe întregul parc naţional auto ar rezulta economii foarte mari. CU TOATE ACESTEA MINISTERUL DE RESORT, PRINCIPALUL BENEFICIAR (M.T.A.N.A.) S-A LĂSAT CONVINS LA CAPĂTUL UNOR INSISTENŢE DE-A DREPTUL EPUIZANTE PENTRU INSTITUT.

Ceva asemănător s-a petrecut în cazul folosirii unui produs pe bază de aluminiu. Fabrica de beton celular autoclavizat din Doicesti, din subordinea Ministerului Industriei Construcţiilor, experimentîndu-l s-a hotărît să-l folosească. Ministerul Industriei Chimice, de competenţa căruia era problema, a lăsat să treacă mai bine de un an fără să dea vreun semn de înţelegere. ACELAŞI PRODUS SOLICITAT DE ÎNTREPRINDEREA DE INDUSTRIE LOCALĂ DIN ORADEA S-A IZBIT DIN NOU DE INDIFERENŢA ACELUIAŞI MINISTER CARE ÎŞI JUSTIFICA REFUZUL PRIN ACEEA CĂ PROBLEMA SE AFLĂ ÎN STUDIU LA I.C.E.C.H.I.M. AVÎND CA TERMEN DE REZOLVARE ANUL... 1970. Repet este vorba de problema deja rezolvată. În cele din urmă, după aproape doi ani de tergiversare aprobarea a fost dată întreprinderii locale amintite.

Discuţia noastră s-a oprit aici. Ea a reliefat faptul că în contextul pîrghiilor ce trebuie acţionate pentru a stimula progresul industriei noastre şi metalurgiei pulberilor îi este rezervat un loc însemnat dar încă nefructificat. Inerţia, prezentă în diferite ipostaze, micşorează atît lărgirea domeniului de aplicare a produselor, cît şi ritmul de introducere a celor mai noi realizări. Pentru viitor se impun măsuri. Ele trebuie să vizeze asigurarea celor mai bune condiţii pentru cercetare, orientarea acesteia cu precădere către domeniul aplicativ, aplicarea în minimum de timp a rezultatelor cercetării în producţie. Toate acestea la un loc reclamă o documentare temeinică, spirit de iniţiativă. Ministerele economice — ca producător sau beneficiar — Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice, Comitetul de Stat al Planificării trebuie să-şi coordoneze eforturile pentru a asigura maximă eficienţă acestui sector de activitate, pentru a-l scoate din posturara de copil „vitreg" în care, deocamdată, se află.

● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În a ceastă p **AZI** agină ● În această pagină ● În această pagină ● În acea stă pagină ● În această

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

ANCHETA NOASTRĂ

Activiști U. T. C. din cîteva raioane răspund la întrebarea:

Cu ce vă veți ocupa în această săptămînă ?

ZIUA BUNĂ SE CUNOAȘTE DE... LUNI DIMINEAȚA

Luni, orele 8,30. Începutul unei săptămîni de muncă ne-a găsit prezenți la patru comitete raionale ale U.T.C.: Griviță roșie, 1 Mai, 30 Decembrie (din Capitală) și Carei (regiunea Maramureș).

I-am invitat pe toți cei prezenți la un scurt colocviu. O singură întrebare: CU CE VĂ VEȚI OCUPA ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ ?

Întrebarea a fost repetată cu un aer de surprindere la toate cele trei comitete raionale din Capitală: *„Ce vom face săptămîna aceasta ? Deocamdată nu știm precis; așteptăm sarcinile...“*

Mărturisim că de astă dată noi am fost cei care am ridicat sprîncenele a uimire. N-am priceput ce anume vor să spună aceste cuvinte. Tovarășul VALENTIN PURCĂREA, prim secretar al comitetului raional 1 Mai al U.T.C. ne-a scutit însă de presupuneri: *„Așteptăm să primim sarcini de la comitetul orășenesc“*.

Situație identică și la celelalte două raioane bucureștene. Sîntem datori să facem o precizare. Săptămîna în care am întreprins ancheta avea o notă specifică. Primele trei zile (luni, marți, miercuri) făceau parte din programul obișnuitei instruiri lunare a aparatului. În mod firesc acesta este și un prilej în care comitetul orășenesc precizează în fața activiștilor obiectivele asupra cărora urmează să-și concentreze activitatea în perioada următoare. Dar nu ni s-a părut deloc firesc faptul că la cele trei comitete raionale din București așteptarea indicațiilor comitetului orășenesc crea o atmosferă de inexplicabilă ...așteptare.

Ne oprim asupra acestui fapt. Nu e vorba de un amănunt, ci de ceva cu profunde implicații în stilul de muncă, ilustrînd, în fond, modul cum e ea concepută. Această concepție nu numai că rezultă din faptele pe care le vom relata, dar le și explică pe cele mai multe.

Desigur, comitetul orășenesc, pe baza controlului și analizei activității desfășurate va preciza, și e necesar să facă acest lucru, constatările sale, va indica comitetelor raionale direcții spre care trebuie să-și amplifice eforturile, să-și îmbunătățească activitatea. Dar ce alte sarcini poate da comitetul orășenesc decît cele care rezultă din scopul și sarcinile organizației, din prevederile Statutului U.T.C., din hotărîrile Congresului al VIII-lea, ale plenarelor Comitetului Central, ce indicații decît cele care izvorăsc din însăși activitatea desfășurată de organizațiile de bază, din problemele specifice ale vieții și muncii tinerilor din raioanele respective ? Astfel, precizările comitetului orășenesc nu numai că nu anulează îndatoririle generale cunoscute, reflectate în propriile planuri de muncă ale comitetelor raionale, ci, dimpotrivă, le subliniază, le accentuează și le adîncește. Cei care trebuie și pot să cunoască mai precis, mai exact munca tinerilor, a organizațiilor U.T.C. și să aprecieze cu obiectivitate ce s-a făcut și ceea ce mai trebuie făcut este în primul rînd, însuși, comitetul raional U.T.C. Comitetele raionale, pe baza însușirii temeinice a sarcinilor ce le revin din hotărîrile Congresului, ale plenarelor Comitetului Central, și din indicațiile organelor superioare trebuie să urmărească traducerea în viață a planurilor de muncă pe care și le întocmesc periodic, să-și propună să găsească ele însele, pe baza cunoașterii problemelor care le ridică viața și activitatea tinerilor, măsurile și metodele cele mai adecvate pentru ca organizațiile din cuprinsul raionului să desfășoare o activitate bogată, eficientă.

Practica „așteptării sarcinilor“ și înlăturarea în această perioadă a oricărei frămîntări creatoare proprii estompează inițiativa, priceperea, o asemenea atitudine nu este altceva decît o renunțare la un drept și la o datorie în același timp pe care comitetele raionale le au, acelea de a stabili măsuri, de a întreprinde acțiuni proprii, pentru rezolvarea tuturor problemelor ridicate de munca și viața tinerilor din raion.

În atari condiții nu e deloc surprinzător faptul că și unii activiști devin la rîndul lor simpli transmițători de sarcini. DUMITRU CREȚESCU, secretar al Comitetului U.T.C. de la atelierele centrale I.T.B. vorbind despre preocupările din săptămîna aceasta ne preciza:

— *Vineri organizez „ziua secretarului“. Mă ocup personal.*

— Pînă joi sînteți la instruire. Vă rămîne deci o zi, vă ajunge ?

— *Desigur.*

Ne-am gîndit că e o acțiune pregătită deja, că mai sînt necesare doar unele amănunte de rezolvat. Drept pentru care am întrebat ce va conține programul, ce lucruri vor fi dezbătute cu secretarii U.T.C.

— *Nu știu, deocamdată, dar voi* transmite *sarcinile de la raion.*

Firește, optica iscă zeci și zeci de întrebări; despre ceea ce înseamnă muncă de organizație, despre concepție și perspectivă, gîndire creatoare etc., etc. În neputința de a o înțelege și a o accepta, am insistat în întrebările inițiale.

— sînt lucruri clare care nu mai trebuie explicate. Întrebarea este: de ce nu procedează astfel toți activiști ?

Implacabila lege a întîmplării

Comitetul raional 1 Mai. Discuții aprinse la comitetul raional 1 Mai:

IOANA COTEANU (instructoare): *Am fost la C.I.L. Pipera. M-am ocupat de pregătirea unei dezbateri. N-am participat, însă. Cu două ore înainte am fost anunțată că trebuie să merg la o adunare în altă întreprindere.*

CONSTANTIN STOICA (secretar cu probleme organizatorice): *Am fost, însă, eu. Răspundeam de „Electronica“,* încearcă să răspundă tovarășul Stoica observației noastre că participarea dînsului la dezbaterea de la C.I.L. putea fi mai substanțială. În ultimul moment m-am dus la C.I.L., la adunare, fiindcă...

ALEXANDRU TĂBĂRANU (secretar cu probleme de propagandă)... *Fiindcă trebuia să mă duc eu. Eu răspund de această organizație. Am fost, însă, ocupat cu conferința U.C.F.S. Sînt membru în biroul U.C.F.S.*

Oricît ne-am străduit să dezlegăm, să găsim secretul sau rațiunea care stă la baza unui asemenea sistem de repartizare, n-am reușit. Am adresat tovarășului Tăbăran o ultimă întrebare:

— Ce activități sportive deosebite veți avea în această săptămînă ?

— *Nimic.*

O voce a protestat. Era a primului secretar:

— Dar cum ? *Avem duminică, la Toboc 200—300 de tineri care vor trece norma pentru insigna de polisportiv.*

Tovarășul Tăbăran a făcut ochii mari. Parcă era picat din cer. E adevărat, nu s-a putut duce la C.I.L., pentru că a participat la conferința U.C.F.S. E doar membru în birou... Și precum se vede și informat...

„Să vedem ce se mai ivește...“

Comitetele raionale din Capitală au fost criticate recent pentru unele deficiențe în munca cu elevii. Fapt pentru care toate forțele au fost îndreptate aici. Tovarășul prim secretar al Comitetului raional U.T.C. 1 Mai are în această privință o presimțire ciudată: *„Data viitoare vom fi criticați pentru că am scăpat din vedere alte domenii la fel de importante, ș.a.m.d. Ce să facem, așa-i munca...“*

Deși nu o consideră normală, tovarășul Purcărea nu vede rezolvarea acestei situații. Ca să-i venim în ajutor, îi amintim noi noțiunea care definește stilul de muncă care duce la asemenea situații. Se numește muncă în asalt, muncă de campanie care în nici un caz nu poate duce la rezultate bune.

Ar însemna să ne oprim la jumătatea drumului dacă ne-am mărgini la aceste constatări. Se cuvine să încercăm a descifra măcar o parte din factorii care, cu toate criticile ce se aduc acestui stil de muncă, continuă să-l facă să persiste. O parte i-am menționat deja. Trebuie însă, adăugat că alături de practica așteptării sarcinilor, de insuficienta cunoaștere a situațiilor concrete din organizații, munca în asalt este totodată urmarea faptului că în activitatea unor activiști, ca și a unor comitete raionale, munca politică este înlocuită deseori cu munca cu hîrtiile.

Sau un alt exemplu oarecum asemănător cu cel amintit mai sus. Iată ce ne spune tovarășul Iuliu Gnandt, secretarul comitetului orășenesc Carei:

— *Ce am de făcut săptămîna aceasta ? Trebuie constituite două organizații noi, la fabrica de pîine și U.R.C.A.P. Mai trebuie primiți doi băieți de la I.R.I.L. în U.T.C. și vreau să particip și eu la adunare. La școlile generale trebuie făcută confirmarea noilor membrii, mai trebuie înmînate niște carnete la lanculești. În rest... Știu eu ? Să vedem ce se mai ivește.*

Să urmărim însă și obiectivele planului de muncă ale comitetului, al cărui secretar este tovarășul Gnandt. Surpriză: acesta vorbește despre antrenarea tinerilor la întrecerea socialistă, despre combaterea indisciplinei și a absențelor nemotivate, despre activitatea cultural-educativă, munca patriotică etc.

Confruntarea este elocventă iar concluziile nu sînt valabile numai la Carei. Iată, așadar, un alt canal care alimentează munca în asalt: se întocmesc planuri de muncă, de cele mai multe ori bune dar deseori soarta acestora este doar de a umple scoarțele unor dosare. Sînt uitate îndată după întocmire, nemaifiind cercetate decît la viitoarea analiză, sau, eventual, la controlul organelor superioare.

Subiecte de meditație

N-am făcut-o cu intenția de-a deruta, dar tocmai în momentul cînd tovarășul NEAGU CIUREA se pregătea să ne răspundă și dînsul la întrebările pe care le adresasem mai înainte celorlalți instructori, am abordat problema muncii activistului sub un alt aspect.

— Spuneți-ne, tovarășe Ciurea, cu ce tineri ați stat de vorbă în ultima vreme ?

După un moment de gîndire și de consultare a carnețelului (timp în care l-am rugat să se gîndească nu numai la cadrele de organizație, cu care vrînd, nevrînd intră în contact) tovarășul ne-a oferit primul nume:

— Constantin Cojocaru, operator la Sintofarm. Acum trei săptămîni, fusese discutat în adunarea generală, apoi în biroul organizației. La urmă am stat și personal de vorbă (scuzați ordinea... logică !). **Săvîrșise un act de indisciplină.**

— Cu altcineva ?

— Iordache Profira, țesătoare la „Pisla“. Obișnuia să lipsească, să întîrzie cînd era în schimbul III. Am vrut să știu cauzele.

— Cu ea cînd ați stat de vorbă ?

— Acum patru săptămîni.

După o nouă și mai minuțioasă consultare a carnețelului, tovarășul ne-a mai oferit încă două nume de la „Pisla“, alți doi tineri care aveau lipsuri în producție.

Am insistat:

— Cu altcineva ?

— Cu nimeni.

Tragem linie și adunăm. Într-o lună de zile, tovarășul Ciurea, activist al Comitetului raional U.T.C. 1 Mai a cunoscut nici mai mult nici mai puțin decît patru tineri ! Și toți ieșiți în relief datorită unor abateri săvîrșite.

— Nu credeți c-ar trebui să cunoașteți viața, munca și a celorlalți tineri ?

— ?!

Reflectînd la eficiența muncii lui, ne simțeam îndemnați să mai formulăm și alte întrebări: la rîndu-i, de cîți tineri este cunoscut activistul ? Ce înțelege prin folosirea exemplului înaintat în munca educativă, prin consultarea masei de uteciști ? Ni s-a părut de prisos să le mai adresăm.

Sînt necesare însă cîteva întrebări și cu o altă adresă: Comitetul orășenesc București al U.T.C. și Comitetul regional Maramureș. Acestea au instructori care se deplasează în raioanele amintite, membrii birourilor lor fac și ei muncă de teren și, fără îndoială, discută cu secretarii comitetelor raionale U.T.C. programul lor de muncă, săptămîna de lucru pe care și-o propun. N-au observat oare, în deplasările lor, fenomenele pe care le-am sesizat ? Sau, dacă le-au observat, au intervenit în vreun fel pentru a modifica substanțial o asemenea optică ? Sînt întrebări care nu ni se par de prisos și la care așteptăm răspuns. Și încă ceva. Nu sînt oare instruirile cadrul în care pot și trebuie să-și găsească rezolvarea toate aceste probleme privind stilul de muncă al comitetelor raionale ? Și nu ar trebui pentru aceasta ca la instruirile aparatului comitetelor raionale să fie prezent, cel puțin instructorul organului superior ? Neîndoielnic, da. Iată însă că la două din cele trei comitete raionale vizitate în Capitală la instruiri n-am întîlnit nici un activist al comitetului orășenesc. Aceasta din cauza unei coincidențe: instruirile de la comitetele raionale se desfășoară în același timp cu cele de la comitetul orășenesc. N-ar trebui în acest caz ca și coincidența să constituie un subiect de meditație ?

Colectivul da, — dar dumneata personal ?

Toți interlocutorii noștri au abordat problemele *în general:*

— *Vom ajuta organizațiile U.T.C. la însușirea sarcinilor reieșite din Plenara C.C. al U.T.C., ne vom preocupa de problemele muncii de viitor, vom antrena tineretul din cooperativele agricole de producție la muncă, vom confrunta evidența, vom...*

Am precizat de mai multe ori că ne interesează nu munca în general a biroului, ci *preocupările concrete ale fiecărui activist.* Și totusi, tovarășul MIHAI MOLDOVEANU, secretar cu problemele de propagandă al Comitetului raional Griviță roșie, nu ne-a priceput ușor.

— *Păi, activitatea mea, e activitatea biroului* — a protestat dînsul.

Evident, munca personală se contopește în cea a colectivului. Eforturile acestuia nereprezentînd altceva, decît suma eforturilor membrilor săi. Există o răspundere colectivă, dar și una personală. Așadar...

RAIONUL „30 DECEMBRIE“

VASILE ZAINEA, prim secretar: „Pînă miercuri mă ocup cu instruirea activului. Voi prezenta concluziile. Miercuri și joi voi participa la două adunări generale, la organizația nr. 12 cartier și la I.C.E.M.I.N. Aici am și cîteva carnete de înmînat. Zilele de vineri și sîmbătă mi le voi petrece printre tinerii de la Trustul 1 construcții unde mă voi preocupa de problema ridicării calificării lor“.

NICOLAE POPA — secretar cu probleme organizatorice: „Mă voi deplasa în trei organizații pentru a înmîna carnete. Mă voi ocupa și de pregătirea „zilei secretarului“ care se va ține tot acum“.

VASILE CONSTANTIN — secretar cu probleme de propagandă: „Răspund de instruirea grupului de lectori care va avea loc în această săptămînă. Voi merge și într-o organizație pentru înmînare de carnete“.

EUGENIA CONSTANTINESCU — secretară cu probleme de școli: „Voi avea și eu o zi de înmînare de carnete. Vineri și sîmbătă voi sta în organizația U.T.C. de la Liceul „Mihail Sadoveanu“ de care m-am ocupat în mod deosebit în ultimul timp. În munca acestei organizații U.T.C. sînt deficiențe.

RAIONUL „GRIVIȚA ROȘIE“

ION BONCOTĂ — prim secretar: „Voi merge două zile la Uzinele „Griviță roșie“ și la I.R.A.-București“.

AURELIAN POPESCU — secretar cu probleme organizatorice: „Am în plan să merg la complexul C.F.R. - Triaj și la „Dacia“.

Firește, ne-ar fi imposibil să transcriem planurile de muncă personale ale tuturor celor 25 de interlocutori. Nici nu ar avea rost. În general sînt asemănătoare. Ele permit, la o analiză sumară, să se remarce faptul că cei mai mulți dintre activiștii și secretarii comitetelor raionale acordă atenție cerinței de a fi prezenți în cea mai mare parte din timp în organizații, printre tineri, că își propun să realizeze o cuprindere a principalelor sarcini ce stau în fața organizațiilor raionale.

Firește, aprecierea deplină a proiectelor n-o poate da decît traducerea lor în viață, rezultatele îndeplinirii lor. Dar punînd în discuție stilul, concepția, și făcînd aceasta în lumina activității desfășurate anterior, planurile permit să se desprindă prețioase concluzii: Astfel ancheta dezvăluie numeroase aspecte reliefînd o anumită lipsă de profunzime, de metodă, de organizare, care diminuează eficiența muncii. Consemnăm cîteva, rezumîndu-ne să menționăm pentru fiecare doar cîte un exemplu.

Cîte încap într-o săptămînă

CONSTANTIN NICOLESCU, activist al Comitetului raional 30 Decembrie al U.T.C., și-a propus, pentru această săptămînă ca în toate organizațiile de care răspunde să se ocupe de următoarele probleme: să ajute în organizarea a două adunări generale; urmărirea disciplinei tinerilor și uteciștilor; studierea posibilităților de completare a studiilor pentru tinerii la care se simte nevoia; să controleze cum se desfășoară activitatea cercurilor de ridicare a calificării; să controleze modul în care s-au desfășurat informările politice; adunările generale, de la alegeri și pînă în prezent, atît în ceea ce privește calitatea discuțiilor, cît și conținutul tematicii abordate; cercetarea acțiunilor întreprinse de organizații pentru educarea patriotică a tinerilor ca și alte activități cultural-educative.

Recunoaștem că n-am spicuit decît cîteva din obiectivele înscrise de tovarășul Nicolescu pe agenda acestei săptămîni. Suficiente, însă, ca, apreciind răspunsul drept sincer, să ne întrebăm: cum va rezolva tot ceea ce și-a propus, mai ales că trei zile e ocupat cu instruirea ? În fața îndoielii noastre, tovarășul a ținut să ne asigure:

— *Le voi, rezolva, tovarăși, pe toate.*

De acord. Numai că parcurgînd un asemenea dificil itinerariu prin organizațiile de care răspunde nu sîntem deloc convinși că le va putea rezolva într-adevăr cu succes. Și trebuie subliniat — nu e vorba de un caz izolat, singular. Ancheta a stabilit că și alți activiști obișnuiesc să treacă pe la sediile organizațiilor de bază, să stea de vorbă cu secretarul, să-i transmită niște sarcini, eventual mai discută cu un tînăr-doi, și se duc apoi mai departe.

„A studia“ este egal cu „a urmări“ ?

EUGENIA MUREȘAN, secretară a Comitetului raional Carei al U.T.C., intenționează: „Să merg vreo două zile la liceul din oraș, alte două la centrul școlar agricol și apoi la școlile generale“.

Puțini indiscreți, am rugat-o să ne spună cam ce anume va face acolo. Iată răspunsul: *„Voi urmări* dacă s-au întocmit planurile de muncă, *voi urmări* tematica adunărilor generale, *voi urmări* activitatea cultural-sportivă, *voi urmări...“*

Neputînd pătrunde sensurile verbului *a urmări* în perspectivă, am rugat-o să ne ajute făcînd apel la activitatea desfășurată în săptămîna trecută. Acțiuni la care să fi participat, activități la pregătirea cărora să-și fi adus contribuția — nimic. Tovarășa *a urmărit... a urmărit... a urmărit...*

Uneori lipsa de consistență a deplasărilor se adăpostește înapoia unui alt termen, poate ceva mai puțin penetrabil, dar tot atît de străveziu: *a studia.* În răspunsurile date, mulți activiști ne-au spus că vor merge în diverse organizații și vor studia. Tovarășul Al. Tăbăranu (raion 1 Mai) intenționează să studieze posibilitățile de mobilizare a tinerilor la acțiunile casei de cultură, tovarășa Ioana Coteanu (același raion) se va deplasa la C.I.L. Pipera, pentru a studia problema respectării disciplinei, tovarășul M. Moldoveanu (raion Griviță roșie) va vizita organizațiile de la „Dacia“ cu aceeași remarcabilă intenție. Să vedem însă ce înțeleg tovarășii prin studiul pe care și-l propun. Respectăm aceeași ordine: AL. TĂBĂRANU: *Stăm prost cu mobilizarea. Acțiunea care trebuia să aibă loc joi, am reprogramat-o pentru marți. Azi e luni* (orele 12,30, concretizăm noi) *și n-am reușit să anunțăm tinerii, organizațiile. Nu știu ce-o să facem...* Grea problemă într-adevăr. Evident, rezolvarea ei presupune studiu serios.

I. COTEANU — La C.I.L. am mai fost. S-a propus la recenta dezbatere organizarea unei acțiuni educative. Voi merge să studiez posibilitățile.

Cît îl privește pe tovarășul M. Moldoveanu dînsul va vedea *acolo, la fața locului, ce trebuie studiat, se va interesa ce probleme sînt...*

„Cam așa...“ — criteriu științific

Cu ajutorul întrebărilor suplimentare „De ce ?“, „În ce scop ?“ am executat o radiografie anticipată și în preocupările tovarășului *ION BONCOTĂ.* Cum ne amintim, tovarășul prim secretar al comitetului raional U.T.C. Griviță roșie și-a propus să meargă în această săptămînă la Uzinele „Griviță roșie“ și la I.R.A.-București.

— La uzină, în ce organizații ?

— *Nu știu, o să mă orientez.*

— Cu ce scop ?

— *O să văd, ce probleme sînt.*

La I.R.A. obiectivul e precis: *„am fost informat că sînt tineri care muncesc sub normă“.*

— Și ?

— *Merg să studiez cauzele.*

— Cum vă gîndiți să procedați ?

— *Enică Marian — secretarul o să-mi spună ce-au făcut, ce mai au de făcut. Cam așa...*

Cam așa..., adăugăm noi, ne-au răspuns și alți activiști.

Că *deplasările trebuie să aibă o țintă precisă, un obiectiv clar, că înainte de a te duce într-o organizație trebuie să știi pentru ce-o faci, să ai cît de cît o idee despre metodele prin care vei încerca să rezolvi o problemă sau alta*

Departe de noi gîndul de a face o analiză a întregii activități a celor patru comitete raionale, de a da calificative muncii acestora. N-ar fi nici posibil și nici de datoria noastră. De altfel, întreprinzînd această anchetă, nici nu ne-am propus un asemenea scop. Intenția noastră, așa cum am mărturisit de la început, n-a fost decît de a vedea în ce măsură activitatea organelor respective, și a fiecărui activist — fie restrînsă și la o săptămînă — se axează pe coordonate științifice, metodice, e fundamentată pe o concepție, are orizont și perspectivă.

Considerăm că cel puțin sub acest aspect faptele relatate evidențiază deficiențe serioase, care afectează întreaga muncă a organizațiilor respective.

Aceste deficiențe, constînd în faptul că se lucrează la întîmplare, că deplasările sînt măsuri de scurtă durată, că se organizează activități fără a se avea în vedere dinainte un scop bine precizat și motivat de necesități, că se întreprind măsuri a căror eficiență nu este bine antecalculată, că se muncește adeseori în asalt, în funcție de criticile primite, că activiștii petrec efectiv puțin timp în organizațiile de bază U.T.C., în mijlocul tinerilor sau își reduc prezența la sediile organizațiilor și la adunări — toate acestea se reduc în esență la o cauză fundamentală: **lipsă de orizont, de concepție, în organizarea muncii.**

O atare situație privește în modul cel mai direct organele superioare, respectiv Comitetul regional Maramureș și, mai ales, Comitetul orășenesc București al U.T.C. cărora va trebui să le dea serios de gîndit. Este de datoria acestora să facă o largă și profundă analiză a activității comitetelor raionale amintite, să le acorde un ajutor temeinic, eficient. Numai că acest ajutor, existent și pînă acum, va trebui să fie dirijat nu atît spre rezolvarea unor sarcini de moment, a unor probleme urgente, sau strict organizatorice, cît, în primul rînd, spre înarmarea acestor comitete cu stilul de muncă corespunzător exigențelor pe care le ridică în momentul de față munca politică-educativă, spre formarea gîndirii creatoare, a spiritului de inițiativă al activiștilor U.T.C.

Este de la sine înțeles că dobîndirea unor asemenea calități, deprinderea de a desfășura o muncă vie, dinamică este de nerealizat fără efortul personal al fiecărui activist U.T.C. Hotărîtor este însă ca și organele raionale și regionale respective să-și înscrie aceasta în rîndul celor mai importante obiective, să întreprindă tot ce le stă în putință pentru ca în activitatea lor să se manifeste din plin aceste calități, să întroneze un spirit de muncă în care formalismul, empirismul să fie inaccesibile, să înlăture acele aspecte care le favorizează sau chiar le dau naștere.

*

În măsura în care demonstrația noastră că ZIUA BUNĂ SE CUNOAȘTE DE... LUNI DIMINEAȚA a fost cît de cît convingătoare — înțelegem că nu ne putem opri aici.

Prin urmare, ne revedem SÎMBĂTĂ, LA BILANȚ.

Anchetă realizată de:
ANGELA POPESCU
DUMITRU MATALA
ION ANDREIȚĂ
NICOLAE ARSENIE

„Superficialitatea și dezordinea în învățătură sînt, poate, dușmanii cei mai mari ai tinereții. Uneori te lași furat de gîndul că este ușor să fii elev, să înveți. Iată un neadevăr. Nu este deloc ușor să fii elev. A învăța înseamnă în primul rînd a fi profund, iar această profunzime cere efort tenace"

Acad. EMIL CONDURACHI

„Liceul nostru se bucura de o mare prețuire în vremea aceea, ea se datora, în bună parte, bogatei sale zestre didactice și desigur eminenților și talentaților săi profesori, care au știut să stimuleze în rîndurile generațiilor de elevi dorința de a învăța matematică și latină, fizică și literatură, chimie, biologie, geografie, limbi străine. Da, aceasta este una din amintirile cele mai puternice: atmosfera serioasă de studiu care a domnit în liceu".

(Acad. HORIA HULUBEI)

„...Dar școala nu poate da elevilor totul de-a gata, iar dacă printre ei se află din cei asemănători cu personajul unei binecunoscute scrieri a lui Creangă și cer „posmagii muieți" aceștia vor avea să privească mai tîrziu cu nemulțumire golul pe care l-au săpat în propriul lor univers spiritual prin pasivitate".

(Acad. GHEORGHE IONESCU-SISEȘTI)

„Vîrsta anilor de școală este vîrsta prieteniei cu cartea, cu biblioteca, etapa din viață în care ți se cere să ai zeci de antene prin care să poți recepta întreaga simfonie a vieții, a științei, a culturii — a marilor evenimente contemporane"

(Acad. ȘTEFAN MILCU)

„A fi elev este o meserie, o meserie ca oricare alta, care solicită muncă serioasă, disciplinată, dăruire, pasiune, mai ales pasiune. În orice meserie poți să fii artist, dar poți să fii și cîrpaci. Așa și în această meserie, de elev — poți să fii un elev excelent și poți să fii un mediocru, care în anii de școală culege cîte ceva de ici, de colo, dar nimic temeinic, nimic trainic".

(Acad. RALUCA RIPAN)

CE AI LUAT DIN CE ȚI-A DAT ȘCOALA ?

O ÎNTREBARE ESENȚIALĂ PENTRU ELEVII DINTR-A XI-A

ÎNTREBAREA „CUM AȚI TRĂIT CEI 11 ANI DE ȘCOALĂ" I-A LUAT PRIN SURPRINDERE. PUR ȘI SIMPLU, N-AU ÎNCERCAT ÎNCĂ O ÎNTOARCERE ÎN TIMP, ÎN ANI, UN BILANȚ. SÎNT ÎNCĂ ATÎT DE LEGAȚI DE MOMENTUL ACTUAL, CARE ÎNSEAMNĂ NOTE, TEZE, PREGĂTIRE PENTRU BACALAUREAT. ȘI TOTUȘI... TOTUȘI, CU TOCUL ÎN MÎNĂ, ELEVII AU DESCOPERIT CĂ AU AMINTIRI, ȘI-AU REDESCOPERIT VIAȚA DE ȘCOALĂ PE CARE CURÎND, O PĂRĂSESC PENTRU TOTDEAUNA.

DAR SĂ LE DĂM CUVÎNTUL CELOR PESTE O SUTĂ DE ELEVI AI CLASEI A XI-A — LICEUL NR. 1 TIMIȘOARA. INTENȚIONĂM SĂ-I LĂSĂM SĂ DIALOGHEZE ÎNTRE EI PENTRU CĂ DEȘI ȘI-AU AȘTERNUT SINGURI GÎNDURILE PE HÎRTIE, DISCUTĂ CU COLEGII, ȘI PUN ÎNTREBĂRI, ȘI DAU RĂSPUNSURI, SE COMPLETEAZĂ ȘI SE CONTRAZIC.

1. „A trăi și a vedea" sau „a vedea cum să trăiești"?

2. Microinterviu cu Mihai Mihaela despre Mihai Mihaela în întrecere cu ea însăși

3. De ce lași pe mîine ceea ce poți – și trebuie! – să faci astăzi?

4. „Filozofia" mediocrului și formula lui de viață

5. Ce știu despre ei viitorii absolvenți?

1

(Doina Ungureanu, de la „uman", are o dispută colegială cu George Savii de la „real").

„Oare există elev să poată spune senin, cu fruntea sus, că toate materiile l-au interesat nespus de mult, că a învățat lecție de lecție, că și-a scris temele regulat, că la toate orele a fost foarte atent și că între a se juca în zăpadă și a face o demonstrație la matematică a înclinat pentru varianta din urmă?"

George Savii:

„Atît de mult am căutat să profit de anii de școală, încît existau perioade în care nu mergeam la spectacole, ca să pot sta mai mult acasă, să învăț sau să citesc cărți care mă interesau. Prefer să fac 20 de probleme de fizică sau matematică, decît să mă duc la un film".

Doina Ungureanu:

„În clasele mici, școala, prin ineditul ei, era mai curînd o completare a ceasurilor de joacă. Mai tîrziu, atît cît îmi permitea vîrsta, foarte puțin rezistentă la multiplele tentații, am încercat — cu nesiguranță la început — să găsesc căile pe care aș fi reușit să-mi îndeplinesc visele. Existau desigur; chiar foarte multe. Dacă am profitat la maximum de anii de școală? Cred că nu".

George Savii:

„Intrarea în clasa întîi, trecerea de la o viață complet liberă la una în care aveam primele obligații, părea un pas dificil. Or, acest pas, începutul acumulării de cunoștințe, acumulare ce se va continua pînă la sfîrșitul vieții, a fost făcut atît de lin, parcă de la sine. Adîncă recunoștință păstrez tovarășei învățătoare care m-a ajutat să realizez acest pas. Am profitat, de pe urma celor 11 ani de școală învățînd tot ceea ce era necesar. Am profitat la maximum de anii de școală? Sînt extrem de aproape de acest maximum".

Doina Ungureanu:

„N-am fost niciodată un model de conștiincioziate, n-am învățat extrem de mult în școală, în schimb am citit enorm și adeseori, aceasta era motivul pentru care îmi neglijam lectiile. Dar sînt sigură că dacă s-ar putea s-o iau încă o dată de la „liniute și cîrlige" aș vrea să fiu aceeași școlăriță neastîmpărată și dornică de joacă".

George Savii:

„Acum cînd am cunoscut scoala, după ce am petrecut 11 ani în ea, doresc, parcă să nu se mai sfîrșească acești ani frumoși, în care am avut o singură îndatorire: aceea de a învăța. Mi se pare îndatorirea cea mai plăcută și am rezistat multor tentații pentru a-i dărui învățăturii tot timpul".

Ne oprim aici. Dialogul n-a avut loc, dar răspunsurile lor ne-au obligat să-i punem față în față.

I-am cunoscut. Sînt amîndoi elevi de 9 și 10.

La Doina inteligența a precumpănit munca, oscilațiile la învățătură nu l-au afectat niciodată prea mult situația de elevă fruntașă. George și-a „exploatat" inteligența, a cultivat-o împingînd-o peste punctul inițial, a cîștigat în școală în profunzime, în maturitate

Sinceri, deopotrivă, au hotărîri definitive asupra viitorului. Și totuși prima flutură, cu puțină cochetărie, ideea „om trăi și om vedea" Celălalt, exact în totul, și-a impus un stil de viață, de muncă, de gîndire. Și e mai fericit așa. El „vede cum va trăi" mai departe încă de pe acum.

2

— Ai scris: „M-a interesat tot ceea ce a fost util formării unei culturi generale bogate. Am înțeles că un intelectual trebuie să fie polivalent. Iar eu vreau să devin intelectual". Înțelegem că ți-a plăcut să fii elevă.

— Foarte mult. Dar acum gîndul mă duce mai departe, îmi place să mă autodevansez, să mă iau la întrecere cu mine însămi. Eu mă simt de pe acum studentă — cu gîndul, cu fapta.

— Știi întotdeauna ce vrei?

— Da, știu și sînt sigură că voi izbuti. Sînt convinsă că iau examenul la Facultatea de chimie industrială, cu medie mare.

— Cine ți-a dat această certitudine?

— Școala. Și eu. Pentru că am știut să iau ceea ce mi-a dat școala.

— Ai știut întotdeauna ce vrei?

— Da, am știut că-mi place muzica, și am urmat cursurile școlii de muzică pînă în clasa a VIII-a. Mi-am format o cultură muzicală și, mai presus de toate, am învățat să muncesc cu îndîrjire. Cu acest lucru, cel mai de preț, am luat drumul liceului, gîndind că am nevoie de o cultură generală mai vastă pentru ceea ce voi face mai tîrziu.

— Ți-a fost ușor să înveți?

— V-am spus că am învățat să muncesc. Eu nu mă rezum la manual; acesta îmi dă prea puțin. Citesc multă bibliografie, chiar și cursuri universitare.

— Dacă timpul ar fi reversibil te-ai apuca din nou de școală?

— Nu. Am făcut-o o dată. N-am trecut degeaba prin ea. Au fost ani frumoși. Dar trebuie să merg mai departe.

3

Anii de școală se succed cu repeziciune și în fuga lor, poate și din cauza vîrstei, puțini sînt acei care se gîndesc la „profituri" și „pierderi". Lasă această meditație pentru mai tîrziu socotind că concluziile grave li se potrivesc mai bine, după ce au trecut hotarul școlii. Noi însă am forțat puțin lucrurile: i-am constrîns prin rigorile întrebării: *„Ați profitat la maximum de anii de școală?"* să facă acest bilanț acum, dinlăuntrul vieții de elev. Printre răspunsuri — interesante și lucide unele, stereotipe, altele — ne-a frapat cel al elevului Anton Anton nu atît prin noutatea declarației ci, mai ales, prin ceea ce se află dincolo de ea. *„Este o apreciere destul de relativă faptul că am profitat la maximum de anii de școală. Consider că nu i-am pierdut în zadar; am căutat să mă inițiez în variate domenii pentru a completa cele învățate la școală. Dar dacă aș putea retrăi cel puțin o parte din acești ani aș recupera ceea ce am pierdut prin superficialitate, aș lua mai mult de la școală..."* Așa judecă unul din cei mai străluciți elevi, ale cărui rezultate, apropiate ca valoare în toți anii de școală și situîndu-se către limita superioară, i-ar da dreptul nu la mai multă automulțumire dar, oricum, la o autoapreciere mai puțin severă. Anton însă, fără nici o poză, regretă că superficialitatea l-a împiedicat să profite pe deplin de ceea ce ar fi putut să-i dea școala. Odată ajuns la această constatare, nu se pierde, însă în lamentări penibile. *„Sînt convins că ceea ce am pierdut se poate recupera!"* Desigur — adăugăm noi — cu prețul unor eforturi în plus, care îl vor distrage poate de la preocupări de moment, dar avînd conștiința că trebuie să completeze ceea ce și-a răpit singur, va găsi și resursele necesare pentru a o face. Am pornit de la acest răspuns pentru a judeca însă alte puncte de vedere. Dar mai întîi să reproducem cîteva.

„Am obiceiul — mărturisește Aurel Mezin — *de a nu-mi reproșa nimic. Totuși dacă stau să mă gîndesc îmi pare rău că nu am învățat să vorbesc bine o limbă străină. Acum e prea tîrziu."*

„Mi-am descoperit, în urmă cu ani, pasiunea pentru radio-tehnică — spune Doru Budulan. *Această pasiune m-a „costat" mult, ore întregi răpite învățăturii. Cînd mi-am dat seama a fost prea tîrziu. Așa se face că voi absolvi școala cu goluri în cunoștințe pe care nu le voi mai putea recupera..."*

„N-am folosit în permanență acești ani — regretă acum Mircea Danciu — *pentru a aduna cunoștințele de care voi avea nevoie în viață. Dar acest fapt actualmente nu se mai poate îndrepta..."*

— *Nu-mi reproșez nimic* — declară, sigur de el, Ion Huțan. *Și am pierdut destulă vreme și acum trebuie să acumulez foarte mult, pentru examenul care se apropie. Deci timpul pierdut în 11 ani de școală îl recuperez acum de voie, de nevoie...*

În ce context ar trebui să plasăm capitularea, ca în fața unei fatalități, a acestor tineri de 17—18 ani care, au obiceiul de a „nu-și reproșa nimic" și socotesc că nu mai pot recupera din ceea ce au pierdut? Ne ajută chiar ei să o facem.

Aurel Mezin nu încearcă acum nici o urmă de regret pentru că a trecut prin școală sprijinit de cele mai multe ori de cîte un 5 salvator de la repetenție. Nu, judecă el, a fost destul și atît cît a adunat. A fost chiar prea destul pentru ceea ce are de gînd să facă în viitor. „Fotbalist și... inginer".

Departe de noi intenția de a ne ridica împotriva talentului, indiferent de zonele în care se manifestă. Dar aceasta sigură și fără drept de apel sentință de autocondamnare la mediocritate este împărtășită și de alți colegi ai lui Mezin, care n-au strălucit ca elevi, care n-au ce-și reproșa acum și care vor să-și aleagă „cariera" de sportivi. Să fie doar o nevinovată coincidență? Sau socotesc că în anumite domenii ale activității umane, printre care și sportul, mediocritatea are permis de „liberă trecere"?

„Uneori te lași furat de gîndul că este ușor să fii elev" — spune acad. E. Condurachi. Ion Huțan este o victimă a acestei idei. Vorbim la timpul prezent pentru că a străbătut anii de școală cu credința că ei sînt frumoși în sine, nu prin ceea ce i-ar fi putut oferi, dar, mai ales, pentru că își închipuie că ceea ce a pierdut se poate cîștiga, „de voie, de nevoie" în 2—3 luni sub presiunea examenelor care se apropie. Și el are adepți printre colegi.

Am reprodus răspunsuri categorice, dar și evazive, păreri potrivit cărora ceea ce s-a pierdut în anii școlarității se poate recupera, regrete și credința că nimic nu se mai poate îndrepta. Într-adevăr, procesul de constituire a personalității, de formare a bazei culturii generale, care se realizează în anii de școală, este ireversibil. Dar meditația asupra profitului realizat în acești ani, chiar dacă acest profit are un coeficient scăzut, nu poate duce în nici un caz la o concluzie demobilizatoare. „Omul cît trăiește învață" spune o înțeleaptă vorbă populară.

4

Cei mai liniștiți sînt elevii cotați ca mediocri. Culoarea plumburie a mediocrității îi ține în umbră, protejîndu-i. I-am remarcat totuși printre cei peste o sută de elevi, în devenire absolvenți. Răspunsuri echivoce din care poți înțelege ceva, dar nu prea mult. Atît cît să poți fi trecut cu vederea. Ei bine, nu. O să discutăm și despre mediocri; nu noi, ei ei înșiși.

Ardelean Vasile: *„Învățătura sete datoria principală a elevilor. Dar ea nu este privită la fel de toți elevii și de aceea și rezultatele sînt foarte diferite. Eu înainte de a intra în liceu eram mult mai ambițios, îmi plăcea să fiu printre elevii buni. În liceu însă am fost și sînt un elev mediocru. N-aș putea defini în mod sigur cauza dar cred că în primul rînd stă lenevia de a nu face nimic în plus decît ce trebuie sau chiar să fac mai puțin decît trebuie. Sper că acum în ultimele luni ale anului voi fi cu totul altfel"* (toate greșelile îi aparțin lui A. V.).

Deci, recunoaște, e leneș și nu se jenează să-și declare mediocritatea.

Lectura răspunsurilor și discuțiilor cu un număr însemnat dintre elevii anchetați ne-a dezvăluit, de altfel, o surprinzătoare „filozofie" de viață: plăcerea mediocrilor de a-și declara mediocritatea. În fața ei, dezarmezi. Autoacuzîndu-se pentru mediocritate se baricadează în fața acuzațiilor din afară, își iau toate măsurile pentru a nu mai da cuiva socoteală făcînd evidentă — și faptul e alarmant — o acută lipsă a simțului de răspundere, ocolirea oricărei asumări de obligații personale, dar și sociale.

Valeriu Sălăgeanu ne împărtășește — ca un lucru definitiv și fără drept de apel — fără să roșească, crezul său de viață: *„Am fost și voi rămîne un elev mediocru. Slab nu-mi place să fiu fiindcă se leagă toată lumea de tine; foarte bun nu vreau să fiu fiindcă ai prea multe obligații. Dacă îmi voi da seama că trebuie să renunț la mediocritate, voi renunța".*

De ce mai tîrziu și nu acum? Acest mai tîrziu nu va fi... prea tîrziu? Un răspuns, ni-l dă profesorul dr. docent — Valeriu Bologa, om de știință emerit: *„V-ați gîndit că ceea ce vă dă profesorul într-o oră trebuie să vă însușiți pentru o viață, și ca să vă însușiți cunoștințe pentru o viață, trebuie să învățați mult, cu sîrg, să asudați deasupra cărții de școală? Aveam și colegi care nu-și prea băteau capul cu astfel de gînduri, culegeau cunoștințele cîte puțin de aci, cîte puțin de colo. Din acest puțin n-a putut să iasă ceva de seamă. Acești colegi n-au putut deveni decît niște „ilustre mediocrități".*

Reproducem exact; E. Radu: *„În cei 11 ani de școală am căutat să învăț cît mai mult, atît datorită faptului că sînt o fire foarte curioasă cît și datorită faptului că încă de mic mi-a fost insuflată dragostea pentru carte, iar apoi mi-am dat seama singur că numai învățînd pot ca să-mi îndeplinesc visele. Rezultatele la învățătură pînă în clasa a șaptea inclusiv mă satisfac pe deplin însă din clasa a opta, rezultatele mă satisfac numai pe trei sferturi pentru că puteam să învăț mai mult".*

Acest „mă satisfac numai pe trei sferturi" pus alături de „mi-am dat seama singur că numai învățînd pot să-mi îndeplinesc visele", apare lipsit de logică. Și așa și este. De fapt, reflecția nu e altceva decît a gîndi despre tine „pe trei sferturi". Și, mai exact, a nu avea curajul să-ți faci disecția calităților tale de elev cu bisturiul conștiinței. Aici, în domeniul „îndeplinirii" viselor, cum le-a spus E. Radu, sau al îndeplinirii idealurilor — dacă le ai —, cum le numim noi, nu există măsura „trei sferturi". Se poate vorbi de existența sau inexistența idealului, se poate vorbi despre munca depusă pînă la dăruire pentru a-l vedea împlinit sau, în al doilea caz, nu se poate vorbi despre nimic.

Laica Viorica: *„Trec printre elevii mediocri ai clasei, aceasta datorită faptului că am întîmpinat unele greutăți la unele materii care mi-au răpit foarte mult timp. Îmi reproșez că nu am depus muncă deosebită, la matematică îndeosebi. Nu știu cum să spun, pot să învăț dar mai mult nu pot. Sînt optimistă în ceea ce privește viitorul. Aș fi vrut să fac agronomia dar e mult mai greu. Mai bine mă fac profesoară".*

Adnotări la declarațiile de mai sus.

George Savii: *„E comod să fii mediocru. Eticheta o poartă cu stoicism. Oscilația între „am făcut ce am putut", și „sper să fac", ascunde fuga de tine însuți, incapacitatea de a fi exact în răspunsul la întrebarea: ți-ai onorat sau nu anii de școală?"*

Doina Ungureanu: *„Totul este atît de nebulos la ei; vidul intelectual nu-i lezează cu nimic. Visul mediocrilor: un cinci. Dar mie cincișul mi se pare a fi un patru deghizat. Am sentimentul că cele două mari examene — bacalaureatul și admiterea la facultate — vor face o selecție a mediocrităților".*

Pe Aurel Mezin și Ion Trifu i-am lăsat cu intenție la sfîrșitul acestui capitol.

Aurel Mezin: *„Anii de școală au fost poate cei mai frumoși din viață. Asta nu pot afirma însă cu toată certitudinea deoarece nu-i cunosc pe cei care vor veni. Pînă acum n-avem decît o singură obligație — să învățăm. (Și aceasta impusă de părinți). În curînd va trebui să ne cîștigăm existența, ceea ce e mult mai greu. Nu cred că am profitat la maximum. Nici acum n-aș face-o (mă refer la învățătură). Rezultatele la învățătură mă satisfac. De fapt cele de acum nu mai au nici o importanță pentru mine. Hotărîtoare și concludente vor fi cele de la examene".*

În fapt, e declarată aici existența, în germene a unei formule de viață, care, necorectată, poate degenera într-o concepție de viață. Deocamdată, Mezin învață fiindcă i s-a impus. N-a profitat de anii de școală, dar nici nu-i pare rău, nici n-ar face-o și accentuează: e vorba de profitul învățăturii. Rezultatele-l satisfac, dar nu mai au importanță acum. Școala e un capitol încheiat. Mîine — vin examenele! Mai are o bătălie. O va da. O va lua. O va uita. Pentru că, pentru el nu contează ce a trecut, ci ceea ce vine, uitînd însă că „ceea ce vine" se bazează pe acest „trecut școlar". Teoria „să uităm și să mergem înainte" e un pericol pentru evoluția unui om care are doar 18 ani.

Trifu Ion: *„Cei 11 ani de școală, petrecuți pe băncile Liceului nr. 1 sînt anii cei mai frumoși din viață. Putem să ne mîndrim că urmăm cursurile acestui liceu. În timpul celor 11 ani am profitat cît am putut. Nu am lipsit de la ore pentru a nu pierde unele explicații și pentru a-mi însuși cît mai bine cunoștințele. Rezultatele pe care le-am obținut și care mă satisfac mi se datoresc numai mie".*

Întregul răspuns este un imn detirambic dedicat anilor de școală care, undeva ascunde o situație de care Trifu se teme, se rușinează. Ion Trifu se teme mai ales că ținta aleasă — facultatea — n-o poate atinge întrucît „nava școlară" care trebuie să-l ducă aici este foarte șubredă. Atunci? Atunci de ce anii lui de școală sînt cei mai frumoși?, de ce să-l credem pe cuvînt? Ne permitem să-i amintim rezultatele „care-l satisfac" și care, într-adevăr, i se datorează numai lui: media de absolvire a clasei a IX-a 9,56, după corigențe, iar în clasa a X-a obține șapte medii în jur de cinci, două în jur de șase, două de șapte și un singur opt. Comentariile sînt de prisos.

5

Cu această ultimă investigație am dorit nu numai să încheiem ancheta noastră, dar să și reproducem, chiar în linii generale, autoportrete schițate acum la hotarul dintre adolescența trăită pe băncile școlii și maturitatea, cu răspunderile ei, care începe după absolvire.

„Spre sfîrșitul anului acesta voi împlini 18 ani, sînt (mă consider) deja matur responsabil de tot ce săvîrșesc — spune cu seriozitate Luca Vasile. *Viața nouă de azi îmi întregește conștiința și caracterul, mediul înconjurător mă face mai responsabil față de toate problemele majore ale vieții. Portretul meu moral se schimbă, se îmbogățește mereu, iar cel fizic, poate deja format mă mulțumește (generația noastră „e bine crescută" și la propriu și la figurat). Cultura acumulată pînă acum nu mă mulțumește; mai am de făcut multe în această privință. Peste 6 ani? Am speranța să absolv un institut de învățămînt superior. Și credința că voi fi un om adevărat — multilateral pregătit, cinstit, modest..."*

„Fiind elev încă — meditează George Savii — *pentru societate nu sînt direct folositor. Faptul mă obligă să depun toate eforturile de a învăța, datoria mea actuală, pentru ca rezultatele la învățătură să satisfacă pe cei care mă întrețin, pe părinții mei în special față de care mă simt imens îndatorat. Strădania mea de acum mă va ajuta cînd voi participa direct la procesul de producție... Mă văd învățînd în continuare, studiind cărți de specialitate, perfecționîndu-mă continuu pentru a răsplăti grija cu care am fost înconjurat în anii de școală..."*

„Retras, mai puțin comunicativ, cu o mare încredere în prietenie, cu multe preferințe la care nu pot rezista — se autocaracterizează Jurca Petru. *Și cam atît pentru că restul nu s-a definit încă. Peste 6 ani nu-mi dau seama, mai precis nu sînt sigur deoarece cu tot optimismul se pot întîmpla multe..."*

„A-mi contura portretul actual — e de părere Nelu Floca — *înseamnă a mă critica aspru de tot, ceea ce las în seama colegilor. Iar cel de peste 6 ani îl las pe seama viitorului".*

„Peste 6 ani aș vrea, la fel ca și tovarășul profesor Nădăban să iscălesc și eu „profesor de istorie"... Silvia Almăjan".

„Nu m-am maturizat încă — scrie despre ea Liana Mihăescu. *Sînt mereu aproape veselă, foarte sensibilă și plîng ușor. Nu știu dacă aș putea intra în viață acum, cînd sînt așa. N-am uneori voință, ambiție. am în schimb mult, mult orgoliu. Aș vrea să urmez filologia, să devin mai matură, să mă încred mai mult în forțele mele. Doresc să devin profesoară sau translatoare, mai degrabă profesoară fiindcă iubesc copiii și mă voi simți mereu bine în mijlocul lor".*

„Drumul pe care eu îl aleg este I.C.F. Fiecare elev are un ideal, o dorință, o țintă pentru care luptă. În felul acesta voi contribui și eu ca și mulți alții la ridicarea prestigiului sportului din țara noastră. Dacă nu reușesc la admitere ce o să fac? Dau examen la o școală tehnică la cea de „Inspector financiar" sau de „Radio și televiziune" (Tiberiu Boia).

„Nu sînt cel mai mare din clasă, dar nici cel mai mic și întotdeauna vin curat la școală. În ceea ce privește portretul de peste 6 ani eu cred că voi arăta astfel: sper să termin o facultate iar la armată să mai cresc puțin; doresc să am o familie și o mașină. Voi fi la fel de pedant" (M. Veselinov).

„Momentan sînt un elev nici prea bun nici prea rău la învățătură — se autoportretizează Mihai Angelescu. *Față de anii trecuți învăț mai prost pentru că din clasa a X-a mi-am început specializarea. Peste 6 ani sper să fiu medic, un medic bun, cel puțin tot atît de bun ca tatăl meu".*

Ne oprim aici pentru că din 100 de răspunsuri 20 „trec" peste această întrebare, din 15 am aflat că autorii lor se pregătesc în prezent pentru bacalaureat și peste 6 ani vor fi în cîmpul muncii: 18 elevi ne dau înălțimea pe care o au acum, culoarea ochilor și alte „semne particulare", 6 mărturisesc că le e foarte greu să se autoportretizeze lăsînd în seama altora această dificilă treabă și 10 ne asigură că sînt „copii ca toți copiii de vîrsta lor".

Unul dintre elevi, anticipînd maturizarea la care va ajunge peste cîțiva ani, declara că, în consecință, va privi cu ironie la tot ce a scris în prezent despre el însuși. Dar un strop de ironie se ghicește încă de pe acum, ceea ce e foarte bine. Dacă luăm ca etalon această autoironie atunci putem să admitem că formula „sîntem copii ca toți copiii" a scăpat așa, din fuga condeiului de școlar, și nu reprezintă de fapt părerea intimă a elevilor despre ei înșiși. Pentru că la 18 ani, dacă nu te amăgești singur, ești capabil de o autoapreciere lucidă și exigentă.

Am redat, aici răspunsurile scrise sau verbale ale unor elevi aflați în prag de absolvire. Răspunsuri care, credem noi, se cer continuate: de profesori, elevi, părinți. Coloanele ziarului le stau la dispoziție. Pentru început, punem în discuție „formula" de viață a mediocrului. N-ar interesa „tratamentul" de care se bucură în familie elevul care se vrea mediocru sau se împacă definitiv cu mediocritatea, metodele pedagogice folosite sau care ar putea fi folosite pentru a cunoaște și interveni un succes în modificarea acestei „formule", rolul colectivului de elevi, al organizației U.T.C. Așadar, să continuăm capitolul început cu alte puncte de vedere.

LUCREȚIA LUSTIG
MARIETA VIDRAȘCU

Fotbal, Handbal, Volei, Scrimă, Canoaj, Baschet, Box, Oină, Şah, **MARŢI** Popice, Ciclism, Polo, Tenis, Natație, Box, Tir, Şah,

SPORT

FOTBAL

POTCOAVA DEZAMĂGIRILOR

de FĂNUŞ NEAGU

Ştiu că scriind aceste rînduri nu voi mai putea intra pe stadionul Giulești decît în cazul cînd Circul de Stat va accepta să-mi împrumute leii cu care lucrează dresoarea Dina Mihalcea, dar n-am încotro. Așa că, punct, și de la capăt.

În lada cu chibrite arse (sper că se înțelege ce vreau să spun), de lîngă podul Grant mirosea a mujdei și a scandal cu mult înainte de începerea meciului. Din Griviței și pînă la porțile stadionului, grătare cu mititei, ceainice cu țuică fiartă, lăzi cu bere și chiote. Oamenii de pază, cu banderole fistichii, mirosind și ei a micșunele (vedeți cît de frumos mă exprim) — de unde trag concluzia că mai toți sînt vaimburși izgoniți din rai — au lăsat să pătrundă în tribune spectatori care duceau în brațe coșuri cu sticle. Pe cuvînt de onoare că nu e glumă și pot proba spusele cu martori. Atîta sămînță de scandal nu putea să ducă decît la un final nu tocmai plăcut.

Dar ce s-a întîmplat pe teren? Aici, stăpîn absolut, timp de aproape o oră, a fost Farul. Echipa de la malul mării (cum o fi mîncat bătaie de la Steaua cu 5—0, nu pricep) pe care n-o mai văzusem la lucru de aproape un an, a acționat cu siguranța unei formații mari și cred că numai antrenorul Mărdărăscu, care, după 1—0, a retras linia de atac lîngă careul de 16 metri, poartă vina pentru scorul egal cu care s-a terminat partida. Uțu, într-o uluitoare revenire de formă, a dat încredere întregii echipe. Iar mijlocașii Koszka (excepțional) și Antonescu (un tînăr care va face epocă), au sucit cum au vrut toată garnitura Rapidului. La înaintare, Iancu (de ce l-o fi notat Ion Chirilă doar cu 8?) pe un teren care nu-i place, a ridiculizat apărarea bucureșteană. Iancu are stofă și stil de mare vedetă. După cum a jucat duminică nu cred că poate să aibă un concurent pentru echipa națională. Publicul, însă, l-a răsplătit cu huiduieli, Greavu cu șpițuri aplicate unde s-a nimerit, iar Dan Coe cu ghionți, îmbrînceli și un pumn de noroi aruncat în ochi. Ce fel de colegi or fi, dumnezeu să mai înțeleagă.

De la Rapid, cel mai bun om a fost micuțul Dinu. Eu l-aș nota cu 10. El a refăcut terenul pierdut, a cules mingi și le-a trimis înainte, cu precizie matematică, a înscris un gol cum numai marele Peci știa s-o facă și a mai tras un pălanjen, scos printr-o minune de către Uțu. Lîngă el îi trec în ordine pe Motroc, Lupescu și Ion Ionescu. Dumitriu are un singur merit, acela că a cules un măr azvîrlit din tribune, l-a șters de noroi și l-a mîncat cu poftă. Atît. Despre Codreanu, vă servesc ceea ce spunea un spectator: Parpală e cel mai obosit fotbalist care a călcat pe Giulești de la bombardament încoace.

Publicul a aruncat cu sticle în teren — și pline și goale. Mîniat pe constănțeni, fiindcă nu vrolau să cedeze și pe arbitru fiindcă n-a acordat un gol la o fază unde Ion Ionescu oprise mingea cu mîinile. Iar la sfîrșit, cînd jucătorii se îndreptau spre vestiare, a bombardat culoarul de trecere cu bolovani și sticle. Dinu a scăpat ca prin minune să nu fie atins în cap de o sticlă adresată lui Uțu. Portarul constănțean a trebui să fugă în copci ca țepurii, ca să scape teafăr. Teafăr e un fel de a spune, pentru că are niște cucuie în cap și niște gîlci în obraz cum nu s-a văzut chiar în Giulești! Federația este datoare, gîndesc eu, să suspende terenul din Giulești. Menționînd, în sfîrșit, că arbitrul Cornel Nițescu și-a făcut datoria, trec la celelalte meciuri.

La Craiova, dinamoviștii au tăiat un pic din trufia gazdelor — dar se pare că a fost un meci al apărărilor. Se zice că Octavian Popescu a fost senzațional. Un mare jucător care nu e văzut de selecționeri. La Pitești, sîmbătă, joc anost; contrar celor transmise prin presă, cel care a înscris golul n-a fost Nagy, ci Peteanu. Bancherii trebuie să se gîndească serios la un înlocuitor și totodată să vadă că Oaidă se mișcă mai bine decît Șoangher.

Lupta pentru șefie continuă — și apele nu se vor limpezi cu una cu două. Jos, mărfarul gîfîie. E încărcat pînă peste obloane. Nobila clientelă dă din coate, dă cu gura (în declarații, orice s-ar spune, antrenorii noștri sînt îmbatabili), dar nu prea dă din picioare. Totuși nimic sigur, și asta-mi place.

Măcar atita mîngîiere să avem și noi.

P. S.

Într-o rubrică de bumbi (bumb se cheamă o știre scurtă și isteață, ceea ce nu e cazul cu rubrica respectivă din Sportul popular) Duce, tatăl lui Dan Coe, și fost jucător la Sportul studențesc, întrebat ce părere are despre felul de a fi al lui Dan, răspunde:

— E leit taică-su, așa că-l aprob...

De unde noi tragem concluzia că adversarii direcți ai lui Dănuț (Iancu poate să povestească) trebuie să murmure: Tatăl nostru carele ești în ceruri...

Încă o declarație de soiul ăsta a tăticului și pe mulți îi va învăța Dănuț rugăciunea din urmă.

La marele concurs internațional de lupte greco-romane de la Västeras (Suedia), sportivul român Nicolae Martinescu a fost declarat cel mai bun sportiv al turneului. În limitele categoriei 97 kg, Nicolae Martinescu s-a clasat pe primul loc, obținînd două victorii prin tuș și trei la puncte.

Cel de-al doilea reprezentant al României, Simion Popescu, a cîștigat întrecerile din cadrul categoriei 63 kg. El a susținut opt întîlniri, dintre care a cîștigat șapte și a terminat la egalitate una. În finală, el l-a întrecut pe suedezul Erkilla.

SCURTE ŞTIRI

Astăzi și mîine la New York, va avea loc un meci neoficial America—Europa, pe teren acoperit. Din echipa Europei vor face parte Santana, Gulyas și Ion Țiriac. În continuare, tot la New York, se va desfășura un turneu individual după o formulă puțin uzitată — meciuri într-un singur set de 31 de jocuri.

La Berlin s-a desfășurat un concurs internațional de atletism pe teren acoperit organizat de clubul Dynamo Berlin. La întreceri au participat sportivi din Anglia, Cehoslovacia, România, Polonia, Olanda, U.R.S.S., R. D. Germană și alte țări.

Una dintre cele mai disputate probe a fost cea de triplusalt, cîștigată de Hans Jurgen Rueckborn (R.D.G.) cu 16,32 m. Șerban Ciochină (România) a sărit 16,10.

Competiția internațională de hochei pe gheață „Cupa orașului București", desfășurată timp de trei zile pe patinoarul artificial „23 August" din Capitală, a fost cîștigată de echipa sovietică Sibir Novosibirsk.

Concursul republican de sală al atleților seniori

Dacă Söter...

Sfîrșitul săptămînii trecute a constituit, pentru sezonul atletic de iarnă, punctul culminant: concursul republican de sală al seniorilor. Caracteristica principală: numeroase recorduri înregistrate, 13 la număr, dintre care 3 la juniori, iar alte 3 recorduri au fost egalate. Și cu toate astea în atletismul nostru, la multe probe, recordurile se depărtează treptat, treptat, de recordurile europene sau mondiale, demonstrînd că progresele noastre sînt mult prea lente. Folosind acest criteriu de comparație, vom căuta să facem cîteva sumare aprecieri asupra rezultatelor înregistrate sîmbătă și duminică.

La sprint, nici recorduri și nici semne prea îmbucurătoare. La fete, unde junioara Mariana Goth a întrecut pe consacratele Ioana Petrescu și Ecaterina Nourescu, avem promisiuni ca în acest an să începem să ieșim din anonimat, cel puțin la junioare. Probele de garduri au arătat și mai pregnant eclipsa de lungă durată prin care trecem. Și va dura încă mult timp, dacă nu se va redresa mai consistent sprintul și dacă „gardurile" nu vor fi practicate în primul rînd de viteziști.

Dintre săritori, prăjiniștii sînt în plină ascensiune. În timpul desfășurării acestei probe s-au realizat 5 recorduri la seniori și juniori și cei prezenți au rămas cu convingerea că lucrurile nu se vor opri aici. Antrenorul federal GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU, care se ocupă de pregătirea prăjiniștilor, spunea: „progresele pot fi mult mai mari dacă vom reuși să avem prăjini de o calitate superioară. Cu actualele prăjini, săritorii noștri nu pot lua elanuri mai lungi de 20 metri în timp ce săritorii de valoare mondială au elanuri de 40 metri..."

Și triplul salt, în lipsa lui Ciochină, (prezent la concursuri peste hotare), ne-a făcut multe promisiuni. Vasile Dumitrescu (15,69 metri) și Carol Corbu (15,56 metri), au convins că sînt capabili să treacă granița consacrării internaționale, de 16 metri.

La lungime, și mai ales la înălțime băieți, mediocritatea în care ne scăldăm, nu ne oferă mari speranțe nici cel puțin pentru viitor.

Dacă „bătrînul" Ion Söter ar face cîteva antrenamente, ar putea oricînd să se măsoare cu actualii săritori. Undeva este o defecțiune și aceasta trebuie repede descoperită și înlăturată.

La fete situația este ceva mai bună, și mai ales la înălțime, unde avem, încă speranța unui progres substanțial. (Am sperat și anul trecut...).

La aruncarea greutății, atît la fete cît mai ales la băieți, ne zbatem într-un anonimat desăvîrșit. Nume noi ca și inexistente, iar cei cunoscuți, în notă sau în regres. Pe bună dreptate arăta secretarul general al F.R.A., profesor Victor Firea, necesitatea atleților cu „gabarit" corespunzător și a antrenorilor specializați, pentru a ieși din această criză acută. Dar ce mai așteptăm? Să-i căutăm pe atleți, iar pe antrenori să-i specializăm, eventual chiar la fața locului, unde bila „zboară" în jur de 20 metri. De ce mai așteptăm? Sîntem convinși că la fiecare probă deficitară se pot analiza cu grijă cauzele și găsite soluțiile. Ar fi și timpul.

SILVIU DUMITRESCU

Piesa Sidoniei Drăgușanu „Fiicele" la Teatrul de Stat din Brăila
Foto: AGERPRES

TV

28 FEBRUARIE 1967

18,00 — Pentru cei mici (A fost odată... Basmul „Lebedele" de H. C. Andersen. Povestește Nicolae Brancomir); 18,20 — Pentru tineretul școlar: 1001 de întrebări; 19,00 — Telejurnalul de seară; — Buletinul meteorologic; 19,23 — Recital poetic: Sonete de Michelangelo; 19,35 — Desene animate; 20,00 — Cîntă Mia Braia și Petre Alexandru; 20,20 — Seară de teatru „Sinziana și Pepelea" de Vasile Alecsandri (Transmisie de la Teatrul de Stat din Brașov); În pauze — Pe urmele unui reportaj și Orizont științific nr. 9 (filme documentare realizate de Studioul „Al. Sahia") 22,50 — Telejurnalul de noapte.

CINEMA

DACII — cinemascop
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,45; 21). Luceafărul (orele 8; 10,15; 12,30; 15,15; 18; 21), Festival (orele 8,15; 10.30; 12,45; 15; 17,15; 20).

INSPECTORUL DE POLIȚIE
rulează la Republica (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21). Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).

FANTOMA DIN MORISVILLE
rulează la Capitol (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45).

PRIMUL AN DE CĂSNICIE
rulează la Union (orele 15.30; 18; 20,30).

DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CUMINTE
rulează la Doina (orele 11.30; 13.45; 16; 18,15; 20,30). Program pentru copii dimineața ora 9).

MOSHI . MOSHI — ALO, Japonia
rulează la Timpuri Noi (orele 9; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

UN MARTOR ÎN ORAȘ
rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30). Lira (orele 15,30; 18; 20,30).

GIUSEPPE LA VARȘOVIA — cinemoscop
rulează la Înfrățirea (orele 13,45; 16; 18,15; 20,30).

NIMENI NU VOIA SĂ MOARĂ
rulează la Excelsior (orele 9.30; 12.15; 15,15; 18; 20,30). Miorița (orele 9,30; 12,15; 15; 17,45; 20,30). Melodia (orele 8,45; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

ÎN GENUNCHI MĂ ÎNTORC LA TINE
rulează la Dacia (orele 8,45; 13.30 în continuare; 16; 18,30; 21).

VIZITA — cinemascop
rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30).

NU SÎNT DEMN DE TINE
rulează la Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45). Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

EVADARE ÎN TĂCERE
rulează la Gloria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

OMUL DIN RIO
rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20.30).

CERUL ȘI IADUL
rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,15).

OGLINDA CU DOUĂ FEȚE
rulează la Arta (orele 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45). Flamura (orele 9; 11,15; 13.30; 16.45; 18,15; 20,30). Drumul Sării (orele 15,30; 18; 20,30).

TUNELUL — cinemascop
rulează la Munca (orele 16; 18.15; 20,30).

GOLGOTA — cinemascop
rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,30; duminică matineu 11,30).

FIDELITATE
rulează la Flacăra (orele 15,30; 18: 20,30).

LUMEA MINUNATĂ A FRAȚILOR GRIM — cinemascop
rulează la Moșilor (orele 15; 17,45: 20,30).

SANJURO — cinemoscop
rulează la Colentina (orele 15,30; 17,45; 20).

MONDO CANE (ambele serii)
rulează la Volga (orele 9,30; 12,45; 16,15; 19,45).

DOUĂ FILME PE ZI

ISPECTORUL DE PILIȚIE — dimineața

OLANDEZUL ZBURĂTOR — după amiază
rulează la Tomis (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,45).

UN MARTOR ÎN ORAȘ — dimineața

ZORBA GRECUL — după amiază
rulează la Floreasca (orele 9; 11; 13,30; — 15,15; 18; 21).

NU SÎNT DEMN DE TINE — dimineața

DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CUMINTE — după amiaza
rulează la Aurora (orele 8,45; 11; 13,15; 15,45; — 18,15; 20,30).

NU SÎNT DEMN DE TINE — dimineața

EVADARE ÎN TĂCERE — după amiaza
rulează la Victoria (orele 9,30; 12,30; 15,30 — 18,15; 20,30).

DOUĂ FILME ÎNTR-UN SINGUR SPECTACOL

FIFI ÎNARIPATUL — LUMINA VERDE — cinemascop
rulează la Lumina (orele 9,15; 12,30; 16; 19,15).

Combativitate numai la antrenamente?

NOTE

Spadasinii noștri au fost angrenați, timp de două zile, într-un mare concurs internațional, desfășurat în București, la care au participat sportivi din Uniunea Sovietică, Ungaria, Polonia, R. D. Germană.

Despre „tăria" sau nivelul acestui concurs vorbesc elocvent unele rezultate: este suficient să arătăm că G. Kriss — campionul olimpic, s-a mulțumit cu un loc modest în a doua parte a finalei de opt, G. Kostava — medaliatul ultimelor ediții ale mondialelor a rămas în sferturi de finale, iar cîștigătorul ediției de anul trecut, germanul Dumke, nu a reușit să intre în finală. Într-un asemenea concurs de valoare, spadasinii noștri au avut o comportare modestă, ei reușind să intre în finală cu un sportiv (Husaru), iar pe echipe să ocupe locul patru. Slaba mobilitate pe planșă, defensiva și neîncrederea în acțiunile ofensive, au fost factorii care au făcut ca ei să nu-și valorifice cunoștințele. Iată, de altfel, ce ne-a declarat antrenorul sovietic S. KOLCINSCHI, care a participat la pregătirea comună a sportivilor români și sovietici: În timpul antrenamentelor, spadasinii români își disputau șansele de la egal la egal cu echipa noastră (campioană mondială — n.n.). În cadrul concursului însă, ei au fost depășiți tocmai datorită experienței adversarilor lor. Românii nu au mai avut combativitatea din timpul antrenamentelor. Pongrat, Sepeșiu, Moldanschi, Husaru, Marinescu și Al. Istrate reprezintă un „sextet" cu care puteți obține frumoase rezultate în viitorul apropiat, însă cu o condiție: să manifeste aceeași combativitate, mobilitate, curaj și în concurs ca și la antrenamente". Cu alte cuvinte, am adăuga noi, mai mult curaj, mai multă voință de a învinge.

OCT. VINTILĂ
maestru al sportului

Cum predăm istoria?

(Urmare din pag. I)

istoria este viața omenească, problemele de odinioară sînt problemele de acum; în altă formă, cu alți oameni, este aceeași umanitate care se îndoiușează și se frînge, aceeași umanitate, cînd ajunsă la scopurile ei, cînd călcată în picioare și strivită. Și nu se poate să te apropii fie și de oamenii care au murit acum patru mii de ani fără ca bucuriile și durerile lor să nu aibă răsunet în sufletul tău".

Profesia de dascăl de istorie, de la istoria antică și mai apoi și mai ales la Istoria Românilor este o îngemănare de știință exactă cu nestinsă adevăruri comunicate copiilului pregătit pentru zborul său, și de rară poezie, cum rară este numai poezia înălțătoare despre faptele eroice ale oamenilor. Istoria este, altfel privită, istoria eroismului și a oamenilor eroici, cu aspirațiile mereu întreținute de speranța în mai bine, în mai multă lumină. Cum predăm istoria? Așa cum ne-ar preda-o, reveniți printre noi, moșii și strămoșii acestui neam. Cu știința adevărului trăit și făurit de ei și cu incandescenta temperatură a eposului eroic de baladă.

PLECAREA UNEI DELEGAȚII GUVERNAMENTALE ÎN ANGLIA

O delegație guvernamentală, condusă de Roman Moldovan, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Consiliului Național al Cercetării Științifice, a plecat luni dimineața în Anglia, pentru a duce tratative în vederea încheierii unui acord de colaborare științifică și tehnică între guvernul Republicii Socialiste România și guvernul Regatului Unit al Marii Britanii.

Din delegație fac parte acad. Ștefan Peterfi, vicepreședinte, și conf. ing. Traian Dudaș, secretar general al C. N. C. S., precum și un grup de consilieri și experți.

La plecarea delegației, pe aeroportul Băneasa, se aflau Gheorghe Gaston Marin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, acad. Miron Nicolescu, președintele Academiei, Vasile Gliga, adjunct al ministrului afacerilor externe, membri ai conducerii Consiliului Național al Cercetării Științifice și alte persoane oficiale.

Era prezent Richard Hambury-Tenison, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Marii Britanii la București.

*

Înaintea plecării, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Marii Britanii a oferit un coctail în cinstea delegației.

(Agerpres)

Lipsesc floretele sau spadele... În rest duelul ni se pare foarte grăitor

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

V-ați gîndit vreodată că, asemenea omului, scrisorile reprezintă, fiecare, un caracter?

rile s-au îndoit, iar dreptul la odihnă și recreație nu-i erau cunoscute. Dacă își manifesta dorința să meargă cu soțul la film, mama nu-i dădea voie fiindcă „avea treabă acasă", iar dacă i se accepta să meargă la plimbare cu el în oraș nu avea voie să-l țină de braț. Cînd cuteza să-și spună punctul ei de vedere, altul decît al părinților, era bătută. M. M. observa că soția lui are prea multe treburi pe cap și de multe ori făcea singur în orele libere gospodăria, pentru ca ea să aibă timp să învețe. Părinților nu prea le venea la socoteală că ginerele lor le cam încurcă țițele și și-ar fi dorit unul care să le îngăduie purtările lor, drept pentru care nu pierdeau nici o dată prilejul să-i sugereze Lucici ideea divorțului. Aceasta și-a sesizat soțul și, împreună, au hotărît să părăsească casa și să se mute la Rm. Sărat. Urarea de „drum bun" a fost înlocuită cu o bătaie din care cu greu au putut-o scoate vecinii și soțul, iar „răzbunarea" pentru că alesese între ei și soț pe acesta din urmă a constat în reținerea hainelor atît ale ei cît și parte din ale soțului.

Dar cu această plecare nu s-a rezolvat totul: mai mult, părinții și-au intensificat „acțiunile de redobîndire a bunului pierdut" și au căutat pe toate căile s-o despartă de soț, apelînd chiar și la sprijinul direcției Școlii tehnice sanitare, unde tînăra urmează cursurile, au plătit cu bani oameni (stupid!) care să-i ațină calea soțului și să-l provoace și n-au încetat s-o jignească și să o bată chiar și în incinta școlii. De frica acestei perpetue amenințări îi e teamă să mai vină la cursuri. Și toate astea continuă acum cînd tînăra soție mai are puțin pînă la absolvirea școlii" Iată pentru ce mă aflu la redacție: ca să cer un sfat pentru redobîndirea a ceea ce i se cuvine expeditoarei: dreptul de a se bucura de liniște în viață, liniște pentru a se pregăti spre a deveni un om folositor societății".

Abia terminînd de povestit cînd cealaltă scrisoare cugetă dumirită

— Acum nu mă mai mir de loc. Văd că avem aceeași problemă, poate de aceea ne-am și întîlnit și sîntem împreună.

— Cum, mai pot exista și alți oameni care...

— Ai să vezi că mai sînt. Ascultă! Vasilica P... are 27 de ani (notează bine!), a fost crescută de părinți adoptivi de cînd era de-o șchioapă. Cînd fata s-a făcut mai mare, rudele apropiate, chiar foarte „apropiate", au văzut în ea pericolul moștenirii și au reușit să strecoare în sufletul părinților o destul de acidă dușmănie pe care au știut s-o întețină permanent. Și ca să fie mai siguri de izbîndă au încercat s-o scoată din casă. Așa că au încercat să-i caute nod în papură. Au început cu trîntitul ușilor, apoi au scos siguranțele de la tabloul electric lăsînd-o fără lumină (a trebuit să tragă fir de la vecini) și cîte altele. Cînd toate acestea s-au dovedit ineficace au recurs la învinuiri. Au făcut o plîngere la procuratură precum că ea, fiica lor, ar fi lăsat gazele deschise intenționînd să-i piardă sau au dat-o în judecată pentru insulte, pentru violare de domiciliu (cum vine asta, violare de domiciliu în propria casă?!), au înaintat un proces de evacuare. Toate au fost respinse de tribunal în urma cercetărilor. Ura părinților împotriva fiicei lor, alimentată de rudele grijulii, n-a încetat însă în urma acestor eșecuri. Părinții au încercat s-o îndepărteze căutîndu-i o gazdă. În cele din urmă, sub motiv că fumează și că vine noaptea tîrziu acasă în stare de ebrietate, au izolat-o în bucătărie. Dar acuzațiile de acest fel continuă, deși s-au dovedit în repetate rînduri neîntemeiate. Pentru asta am venit. Să-ntreb: ce-i de făcut?

★

Nu știu ce și-or mai fi spus cele două scrisori, nici sfatul pe care l-au primit căci am alergat într-un suflet să ascult și părerea altor părinți adoptivi.

Intrasem într-un lift împreună cu un băiețel care m-a-ntrebat la cine merg. I-am spus.

— Eu sînt, mi-a răspuns.

— Mama e acasă?

— Nu! S-a dus după cumpărături.

— Tata?

— Lucrează pe șantier, nu vine decît sîmbăta.

Mi-a deschis. Am intrat în camera lui. Totul era pus în ordine și curățenie deplină. Mi-a arătat un acvariu propriu, bibelouri făcute de el la atelierul de tîmplărie al școlii. Am discutat de una, de alta, de învățătură.

— Ești născut în București?

Băiatul îmi răspunse afirmativ deși se cam îndoia, amintea ceva de un șantier. M-a lămurit mai tîrziu, după plecarea la școală a băiatului, mama.

— L-a găsit soțul pe un șantier. Avea un an și două luni. L-am înfiat. Nu l-am luat din interes. Mi-a fost milă de el. Dar mila și iubirea s-au închegat în adevărată dragoste părintească. Cînd a fost bolnav, nici n-am mai dormit, am stat nopți întregi la capul lui. M-am străduit să-l cresc sănătos și l-am ferit ca pe o floare. Mi-e drag fiindcă e copilul meu. Și soțul îl iubește tot atît de mult. Cînd vine de pe șantier întreabă din ușă: „Băiatul unde e?" De cînd îl avem pe el (de 12 ani) parcă și familia noastră e mai strînsă.

Apoi mi-a arătat un album cu multe poze din care băiatul era nelipsit. Citeam în ochii mamei și în glasul ei o adevărată dragoste și căldură părintească.

★

O învățătoare îl felicita pe un părinte pentru hotărîrea luată. Ce fel de hotărîre... o să aflăm îndată. Pasionat excursionist, ajunsese în Maramureș. Acolo a găsit familia numeroasă a unui plutaș: 8 copii fără mamă. A adoptat o fetiță de 5 ani care s-a atașat de „părinții ei" fără lacrimi și fără regret după locurile natale (din cînd în cînd povestește cum e „acolo").

Acum e în clasa întîi și învață foarte bine. Are numai 10.

„O iubesc foarte mult, parcă e propriul meu copil. Cei care se obligă să crească un copil pe care l-au adoptat trebuie să se gîndească foarte bine cînd au luat asemenea hotărîre — și la plăceri și la neplăceri, la bucurii și necazuri. Să considere că au o obligație mai mare decît față de propriul copil. De fapt, n-ar trebui să se mai folosească o asemenea expresie. Fata pe care am adoptat-o e copilul nostru. Caut să-i dau o educație aleasă".

Intr-adevăr, roadele acestei educații sînt bune iar fetița nu s-ar despărți pentru nimic în lume de părinții ei.

★

Vreți mai mult? Nu e acesta un răspuns celor două scrisori? Luați orice dosar cu înfieri și mergeți să vedeți cu ochii dumneavoastră. Sînt sigur că veți spune: „E minunat că asemenea oameni există!"

Nici unul dintre aceștia nu s-au gîndit să crească un copil pentru a și-l face subordonat sau pentru a se folosi de el ca de un bun ce le aparține, nici pentru a se descotorosi de el cînd acesta s-a făcut mare, considerînd obligațiile lor epuizate, ci îl cresc cu toată grija și dragostea părintească refuzînd să-și amintească, măcar o singură clipă, că copilul nu este al lor. Ei l-au integrat în familie, îngrijindu-l ca pe o comoară scumpă a cărui preț numai ei îl cunosc și-l simt. E copilul lor.

Dar, pentru că, totuși, cele două scrisori așteaptă un răspuns concret le-am expediat celor în drept să le dea rezolvarea cuvenită. Ce supunem, totodată, opiniei publice, judecătorul cel mai drept, care nu ne îndoim va interveni spre a ajuta în înlăturarea atitudinilor: inumane și accidentale pe care le înfățișează conținutul scrisorilor amintite.

„Vom adăuga comunei un spor de frumusețe"

alegeri luase deja legătura cu I.R.E.D. și în cîteva zile urma să vină echipa de specialiști pentru a efectua lucrările necesare).

— M-am gîndit — spunea alegătorul Gheorghe Crișu — că străzilor principale ale satului și nu numai lor, nu le-ar sta rău dacă pe marginea trotuarului ar avea plantate flori și pomi. Eu zic să plecăm toți de la această întîlnire cu un angajament precis: peste cîteva săptămîni vine primăvara; fiecare cetățean din circumscripția noastră să semene flori în fața proprietății lui și să planteze pomi.

— Comuna Fîntînele, cooperativa agricolă de producție a spus în continuare candidatul, are în fața ei cîteva obiective mari de realizat în anul 1967. E de înfăptuit, prin captarea unui izvor, o importantă lucrare de canalizare, amenajarea unei brutării sătești, precum și construirea unei grădinițe sezoniere cu o capacitate de 200 de copii.

Alegătorii și-au spus părerea în legătură și cu celelalte lucruri, au făcut propuneri cu privire la modalitățile concrete de realizare a acestora. „Sînt lucrări necesare ca soarele și apa pentru comuna noastră", a intervenit Dună Vișan. Nu stăm nici o clipă la îndoială că în realizarea lor va trebui să ne aducem contribuția, să sprijinim candidatul nostru și consiliul de conducere al cooperativei agricole de producție.

Mi se pare foarte important de realizat proiectul privitor la canalizarea care va permite o deservire mai bună a sectorului zootehnic și va servi în același timp și interesele cetățenilor comunei. Eu aș propune apoi ca pînă intrăm cu toate forțele în campania agricolă de primăvară, să mergem să extragem piatră din carieră. Știți doar că drumul care duce din comuna noastră pînă la gara din Cogealac nu-i chiar atît de bun. Și încă ceva: propun să ne angajăm aici să efectuăm în acest an fiecare cetățean 10 ore de muncă patriotică la lucrările despre care s-a vorbit".

Alegătorii din circumscripția nr. 19 a comunei Fîntînele, raionul Istria, au prețuit hărnicia candidatului lor care e în același timp președintele comitetului executiv al Sfatului popular comunal și au exprimat hotărîrea de a-l susține în realizarea tuturor obiectivelor pe care le-au propus.

O adeziune entuziastă la înfăptuirea acestor lucrări a venit la cîteva zile din partea tinerilor. Din inițiativa comitetului comunal al U.T.C., s-a organizat o întîlnire a tinerilor care la 5 martie vor vota pentru prima dată. A fost o întîlnire plină de interes la care au vorbit tinerilor de 18 ani, candidați ai F.D.P. Programul artistic, care a atras în sală numeroși cetățeni ai comunei, a încîntat îndeosebi prin dezvăluirea unor reale talente ieșite din rîndurile elevilor școlii generale și celorlalți tineri ai comunei.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

Tratativele tripartite

Ieri s-au reluat la Londra tratativele tripartite anglo—americano—vest-germane asupra compensării cheltuielilor în devize pentru întreţinerea trupelor străine în R.F.G. Este a treia întîlnire de acest gen. Ea a fost precedată de unele declaraţii făcute în R.F.G. şi Anglia care par să aducă unele elemente noi fără însă a fi de natură să schimbe cursul actual al evenimentelor.

Astfel, Ministerul de Finanţe vest-german se referea duminică la posibilitatea unor comenzi civile în Marea Britanie, în sumă de 250 milioane mărci, care s-ar adăuga celor 350 milioane mărci pe care guvernul de la Bonn s-a angajat să le reîntoarcă Londrei sub formă de comenzi militare. Comenzile civile sînt condiţionate însă de dorinţa diverselor interese particulare de a le face. Suma totală ce ar rezulta nu ar acoperi toate cheltuielile în devize ale Angliei pentru întreţinerea trupelor sale de pe Rin. Or, tot duminică, ministrul de finanţe englez, Callaghan, a precizat în mod categoric că Londra are intenţia de a-şi retrage o parte din efectivele britanice de pe Rin, dacă autorităţile vest-germane nu vor accepta să compenseze integral cheltuielile în devize. „Nu cerem vest-germanilor să suporte costul întreţinerii trupelor. Ceea ce cerem este ca visteria să reintre în posesia mărcilor pe care sîntem nevoiţi să le cheltuim în R. F. G.", a spus Callaghan. El a propus ca R.F.G. să plaseze comenzi în Anglia pentru terţe ţări în cadrul ajutorului vest-german pentru ţările în curs de dezvoltare.

Un acord nu este deci în perspectivă pentru moment. În orice caz, problemele financiare vor pune din nou în umbră discuţiile privitoare la revizuirea strategiei atlantice, care fac, de asemenea, obiectul tratativelor tripartite.

Demonstraţie studenţească la Tokio

TOKIO 27 (Agerpres). — Aproximativ 1 500 de studenţi, sindicalişti şi alţi cetăţeni japonezi au luat parte la demonstraţia organizată duminică în faţa bazei aeriene americane de la Tachikawa, din apropiere de Tokio. Autorităţile au trimis forţe poliţieneşti pentru a-i împrăştia pe demonstranţi.

Timp de patru ore, transmite corespondentul agenţiei Reuter, între poliţie şi demonstranţi s-au produs incidente violente, soldate cu numeroşi răniţi. 10 persoane au fost arestate.

Demonstranţii au protestat împotriva planului de prelungire a valabilităţii acordului prin care avioane militare americane pot folosi această bază.

R. P. POLONĂ: Mineri la Staszic, una dintre minele din zona Katowice

pe scurt

Liderii partidului Congresul Naţional Indian se întrunesc astăzi pentru a discuta situaţia creată după alegerile generale ce au avut loc între 15 şi 21 februarie. Întrucît partidul a obţinut majoritatea absolută în Camera populară a Parlamentului, ceea ce îi dă dreptul să formeze din nou guvernul pe întreaga Indie, liderii săi urmează să discute şi problema desemnării viitorului prim-ministru.

Agenţia Reuter menţionează că la postul de prim-ministru candidează în afara Indirei Gandhi, fostul ministru al apărării, Chavan, şi fostul ministru de finanţe, Desai.

WILSON LA HAGA

Primul ministru britanic, Harold Wilson, însoţit de ministrul de externe, George Brown a sosit duminică seara la Haga, penultima etapă în cadrul turneului său de explorare a şanselor de aderare a Angliei la Piaţa comună. La sosirea sa, Wilson a făcut o declaraţie, reafirmînd că doreşte să discute cu oficialităţile olandeze problema aderiunii britanice la C.E.E., în condiţii acceptabile atît pentru Anglia, cît şi pentru ceilalţi parteneri ai Pieţei comune.

Împăratul Etiopiei, Haile Selassie I, a sosit luni dimineaţa la Moscova, la invitaţia Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. şi a guvernului sovietic. El va duce tratative cu conducătorii sovietici în legătură cu extinderea colaborării dintre cele două ţări, precum şi în probleme privind întărirea păcii.

Un purtător de cuvînt al Ministerului vest-german al Afacerilor Externe a anunţat luni că relaţiile diplomatice între Iordania şi Republica Federală a Germaniei au fost restabilite. Iordania este una din cele zece ţări arabe care au rupt relaţiile diplomatice cu guvernul de la Bonn în mai 1965 după ce au fost stabilite asemenea relaţii între Republica Federală a Germaniei şi Izrael.

Potrivit rezultatelor unor cercetări îndelungate întreprinse de profesorul universitar suedez Allan Stralfors, îngheţata este mult mai puţin dăunătoare pentru dinţi decît s-a presupus pînă acum. În orice caz, aceasta este valabilă pentru îngheţata de vanilie, care conţine katechină, o substanţă asemănătoare tananţilor, care distruge bacilii provocatori de carii.

„LUNAR ORBITER-3" TRANSMITE...

Camera lunară „Lunar-Orbiter-3" a transmis duminică noi fotografii ale suprafeţei satelitului natural al Pămîntului. Imaginile recepţionate reprezintă zonele alese pentru aselenizarea primelor nave cosmice. „Lunar Orbiter-3", care a înconjurat pînă duminică de 122 de ori Luna, va transmite în total 422 de fotografii ale acesteia.

C. I. A. ÎN GUYANA

Cheddi Jagan, fostul prim-ministru al Guyanei şi liderul Partidului progresist popular, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă că intervenţia Agenţiei Centrale de Investigaţii (C.I.A.) în Guyana a dus la răsturnarea de la putere a partidului său în anul 1964. Jagan a făcut aceste declaraţii în timp ce comenta ştirile potrivit cărora agenţii serviciului de spionaj nord-american au fost implicaţi în grevele antiguvernamentale ce au avut loc în anii 1962 şi 1965.

Geologii şi meteorologii suedezi fac cercetări pentru a stabili cum se va modifica în viitor raportul între mare şi uscat de pe planeta noastră. Pe baza analizei condiţiilor climaterice de pe pămînt în ultimii 500 000 ani, oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că vînturile nord-vestice care bîntuie asupra insulelor britanice şi insulelor nordice ale Europei de vest, vor deveni cu timpul tot mai dese şi tot mai puternice, în urma cărui fapt noi suprafeţe de uscat vor fi acoperite de apele mării. După părerea cercetătorilor, o primă invazie serioasă a apelor mării asupra continentului vest-european, va avea loc în jurul anului 4 000. În anul 10 000 Marea Nordului se va contopi complet cu Marea Baltică în regiunea Schleswig—Holstein.

Sesiunea O. U. A.

Ieri au început la Addis Abeba lucrările celei de-a VIII-a sesiuni a Consiliului Ministerial al Organizaţiei Unităţii Africane. Miniştrii afacerilor externe, participanţi la sesiune vor examina timp de şapte zile probleme majore privind activitatea de viitor a O.U.A., acordînd prioritate în dezbateri bugetului organizaţiei pe anul 1967-1968 şi problemei rhodesiene. În cercurile apropiate ale O.U.A. se apreciază că o atenţie deosebită va fi acordată dezbaterilor în problema bugetului Comitetului pentru coordonarea ajutorului destinat mişcărilor de eliberare naţională. Vor fi examinate totodată, aspecte ale situaţiei din Africa de sud-vest şi Somalia franceză.

Deschiderea şedinţei-plenare a Consiliului ministerial a fost precedată de o reuniune a Comitetului Special al O.U.A., pentru Rhodesia, întrunit duminică la Addis Abeba, pentru a examina căile şi mijloacele de intensificare a luptei pentru înlăturarea regimului de la Salisbury.

Noul statut al unor colonii britanice

Ieri în cinci din cele opt insule-colonii britanice din regiunea Mării Caraibilor au început ceremoniile care marchează intrarea în vigoare a unui nou statut al acestor teritorii, care devin state asociate la Regatul Unit al Marii Britanii. Potrivit prevederilor noului statut, aceste insule capătă dreptul de autoguvernare pe plan intern, problemele politicii externe şi ale apărării continuînd să rămînă de competenţa guvernului englez. Totodată, insulele vor deveni membre, cu drepturi depline ale Commonwealthului.

Noul statut a intrat în vigoare în insula Antigua şi în teritoriul format din trei insule: Skitts, Nevis şi Anguilla. Insulele Dominica, Santa Lucia şi Grenada vor căpăta pe rînd dreptul la autoguvernare pînă la 1 martie.

Teritoriile care sînt afectate de această măsură a guvernului englez au o populaţie de 400 000 locuitori, în majoritate descendenţi ai sclavilor africani aduşi aici în urmă cu secole. Ele cunosc serioase dificultăţi economice, fapt folosit de guvernele Marii Britanii, S.U.A. şi Canadei, care au impus de fapt crearea unei federaţii ce va primi numele de „Statele asociate ale Indiilor de vest". Această federaţie va permite, după cum menţionează observatorii, ca monopolurile din S.U.A., Anglia şi Canada să deţină controlul deplin asupra economiei teritoriilor

Prolog electoral francez

Campania electorală din Franţa a intrat în faza ei decisivă. La mijlocul săptămînii trecute au început la posturile de radio şi televiziune emisiunile rezervate conducătorilor principalelor formaţiuni politice care participă la bătălia alegerilor. În scurtul răstimp rămas pînă la cele două scrutine — de la 5 şi 12 martie — cînd vor fi aleşi 486 de deputaţi ai noii Adunări Naţionale, grupările politice îşi intensifică strădaniile pentru captarea adeziunii corpului electoral.

Principalii protagonişti ai actualei confruntări — episod important al vieţii politice franceze — sînt: gruparea majorităţii guvernamentale formate din Partidul U.N.R. şi republicanii independenţi, Partidul Comunist Francez, Federaţia Stîngii Democrate şi Socialiste, şi Centrul democratic, prezidat de Lecanuet. În esenţă, bătălia principală este angajată între majoritatea guvernamentală şi forţele de stînga.

Analizînd momentul electoral actual, presa franceză remarcă două elemente caracteristice: tendinţa spre regrupare şi simplificarea marilor teme ale campaniei electorale.

Regrupările au loc atît în tabăra guvernamentală cît şi în acea a opoziţiei. În ultimele săptămîni s-au intensificat tatonările întreprinse de U.N.R. pentru a atrage centrul democratic într-o viitoare majoritate guvernamentală. În ce priveşte forţele de stînga, acestea au realizat acorduri politice şi electorale minimale; în principal acordurile prevăd ca la cel de al doilea tur de scrutin, cele trei formaţiuni — Federaţia Stîngii Democrate şi Socialiste, Partidul Comunist Francez şi Partidul Socialist Unificat să renunţe la propriul candidat în favoarea candidatului de stînga cel mai bine plasat la primul tur de scrutin. Deşi nu s-a putut ajunge la un program comun al forţelor de stînga şi s-a realizat în esenţă doar o înţelegere tactică, totuşi acordurile intervenite au întărit, evident, stînga.

Dintre marile teme ale campaniei electorale o frecvenţă mai mare au căpătat cele de ordin intern. Aceasta s-ar putea explica nu prin lipsa de interes pentru problemele internaţionale, ci prin convergenţa mai sensibilă a programelor principalelor formaţiuni politice în privinţa unor aspecte de mare importanţă ale politicii externe franceze. E semnificativ faptul că — exceptînd Centrul Democratic şi extrema dreaptă — toate formaţiunile politice preconizează în programele lor înfăptuirea unui climat de destindere, realizarea securităţii europene, dezvoltarea colaborării între toate statele continentului european (ceea ce constituie, evident, o grăitoare confirmare a forţei curentului de opinie din Franţa în direcţia destinderii, securităţii şi colaborării europene).

Pe planul politicii interne, formaţiunea guvernamentală mizează pe ideea continuităţii şi stabilităţii, preconizînd continuarea realizărilor de pînă acum şi proclamînd principiul „prosperitate prin expansiune economică permanentă". Partidul Comunist Francez se pronunţă pentru naţionalizarea progresivă a monopolurilor industriale şi marilor bănci, participarea sindicatelor la elaborarea planului economic, o reformă care să uşureze sarcinile fiscale ale cetăţenilor cu venituri modeste. Federaţia stîngii democrate şi socialiste pune un mare accent pe chestiuni instituţionale, (în principal modificarea constituţiei), preconizînd, totodată, unele reforme în domeniul justiţiei, o serie de uşurări fiscale şi o naţionalizare limitată a întreprinderilor de armament şi băncilor.

Lupta electorală, intrată acum în faza finală este foarte strînsă. Sondajele publice indică faptul că 75 la sută dintre membrii corpului electoral nu şi-au modificat opţiunile lor iniţiale. Dar tocmai auditoriului mai restrîns (celor 25 la sută care, teoretic, nu s-au hotărît încă) îi sînt destinate insistenţele puternicii campanii propagandistice din această ultimă perioadă preelectorală. 34 de deputaţi aleşi în precedenta înfruntare electorală parlamentară din 1962 i-au întrecut abia cu 1 000 de voturi pe adversarii lor cei mai bine plasaţi. În această lumină mulţi observatori politici din capitala franceză înclină să creadă că păstrarea, progresul sau regresul actualei majorităţi guvernamentale depind, într-o măsură apreciabilă, de acei alegători nehotărîţi pe care o recentă analiză electorală îi categorisea „flotanţi".

EM. RUCĂR

SĂPTĂMÎNA PE GLOB

Variantă respinsă

Somptuoasa clădire a „Chaillot-ului argentinian", cum mai este denumit Teatro San Martin din Buenos Aires, a găzduit săptămîna trecută o serie de reuniuni ordinare şi extraordinare ale Organizaţiei Statelor Americane. În timpul dezbaterilor, apreciate ca fiind controversate, au apărut divergenţe profunde, care, de altfel, nu constituie o excepţie în raport cu precedentele întîlniri ale O.S.A.

Desfăşurarea reuniunii din capitala argentiniană a confirmat pronosticul majorităţii comentatorilor. Oficial, miniştrii de externe şi ai economiei din cele 19 state latino-americane şi Statele Unite, au anunţat că vor discuta probleme privind convocarea (în localitatea uruguayană Punta del Este) întîlnirii O.S.A. la nivel înalt cît şi modificarea Cartei de la Bogota — statutul Organizaţiei Statelor Americane.

Cei 350 de membri ai delegaţiilor au stabilit la capătul unor îndelungate discuţii secrete ordinea de zi a viitoarei întîlniri la nivel înalt. Cinci puncte de pe agendă se vor referi la probleme economice, ultimul prevede discuţii privind crearea „unui consiliu de securitate interamerican".

Neoficial, discuţiile au abordat (pentru a cîta oară în ultimii ani?) problema creării forţei militare interamericane. În ciuda dezminţirilor din ajunul reuniunii, privind absenţa unor asemenea planuri, dezbaterile ulterioare au arătat că Statele Unite nu au renunţat la promovarea forţelor interamericane, menite a interveni în oricare din ţările membre, încălcînd atributele integrităţii şi independenţei.

...Gazdele reuniunii aveau să facă „un cadou" oaspeţilor. Ministrul de externe argentinian a propus în cadrul unei întîlniri particulare înfiinţarea unui „Comitet militar interamerican în cadrul O.S.A.". Deşi, îmbrăcînd altă formă, propunerea lui Nicanor Costa Mendez a fost apreciată de majoritatea comentatorilor politici prezenţi în capitala Argentinei ca fiind foarte asemănătoare cu precedente planuri emanînd de la Washington. Discuţiile critice la adresa proiectului au determinat gazdele să-şi revadă proiectul în speranţa găsirii unei „noi soluţii" care să întrunească acordul unanim al participanţilor. Vineri, delegaţia Argentinei şi-a prezentat din nou proiectul său. După opt ore de dezbateri apreciate de agenţiile de presă ca fiind „furtunoase", Argentina a insistat ca propunerea sa să fie supusă votului. Oaspeţii s-au arătat — ca să spunem aşa — „neloiali" cu gazdele lor... Unsprezece ţări (Venezuela, Ecuador, Republica Dominicană, Costa Rica, Uruguay, Chile, Haiti, Mexic, Guatemala, Peru şi Columbia) au votat împotrivă; şase ţări (Argentina, Nicaragua, Salvador, Honduras, Paraguay şi Brazilia) s-au pronunţat în favoarea lui. Delegaţiile din S.U.A., Panama şi Bolivia s-au abţinut.

„Observatorii — **transmitea agenţia FRANCE PRESE la aflarea rezultatului votului** — consideră că latino-americanii au arătat în felul acesta în mod clar că nu doresc nici un fel de instituţie care ar putea să semene, mai mult sau mai puţin, cu o alianţă de felul N.A.T.O.". **În cele opt ore de discuţii aprinse, conducătorii mai multor delegaţii au arătat că într-o perioadă în care** „războiul rece este pe cale să fie lichidat nu este oportun să fie create comitete militare". **Simbătă seara, ministrul de externe al Uruguayului declara:** „Noi nu vom accepta niciodată crearea unor forţe care să se suprapună propriilor noastre forţe de securitate". **Iar ministrul de externe al Mexicului argumentînd poziţia ţării sale în problema supusă votului spunea:** „Eu nu cred că în 1967, cînd ţările Americii Latine înfruntă o gravă situaţie economică, noi să putem avea în vedere crearea unui aparat militar".

Eşecul diplomatic al susţinătorilor proiectului privind crearea unui „comitet militar permanent" în America Latină a evidenţiat odată în plus existenţa unui curent de opinie în cadrul O.S.A. dornic să orienteze activitatea acestei organizaţii în conformitate cu adevăratele interese ale continentului. Votul de la Buenos Aires a arătat, de asemenea, accentuarea poziţiilor divergente dintre majoritatea statelor Americii Latine, pe de o parte şi Statele Unite pe de altă parte. Căci aşa cum remarca CORRIERE DELLA SERA în timp ce latino-americanii sînt „surzi" atunci cînd se vorbeşte de crearea unei poliţii continentale, Statele Unite se fac că „nu aud" discuţiile pe teme economice, revendicările sud-americanilor pentru promovarea dezvoltării economice pe continent. După părerea observatorilor acest „dialog al surzilor" se va intensifica şi mai mult în întreaga perioadă următoare.

P. NICOARĂ

„Glorie" dubioasă... — însemnări

La sfîrşitul săptămînii trecute, în dreptul postului francez de frontieră Châtel, a fost oprită o maşină purtînd număr de înregistrare italian, care urma să treacă în Elveţia. Vameşii francezi au efectuat obişnuitul control. Atenţia le-a fost atrasă de mai multe butelii de gaze. Şoferul, Francesco Gallo, a dat explicaţii foarte confuze în ce priveşte destinaţia buteliilor. Cînd funcţionarii vamali au controlat bine respectivele butelii ei au constatat că manevrînd un mic şurub, fiecare din ele se secţiona automat şi lăsa să apară conţinutul: cîte 2 000 de pachete cu ţigări americane dintre cele mai fine.

După anchetarea minuţioasă a şoferului, autorităţile franceze au comunicat presei că transportul capturat este o nouă verigă, mică şi modestă de altfel, din lanţul activităţilor unei puternice reţele de contrabandişti cunoscută sub numele de „Stînca". Însăşi denumirea vorbeşte, ostentativ despre tăria, despre soliditatea acestui adevărat trust de speculare a tutunului. Numele simbolic, „Stînca" este, în fapt, o deconspirare voluntară. Interpoolul ştie bine şi a avertizat de cîţiva ani că centrul, placa turnantă a contrabandei cu ţigări pe continentul european este stînca Gibraltarului.

Populaţia din Gibraltar abia depăşeşte 25 000 oameni. Or, anul trecut au fost aduse acolo din Statele Unite, potrivit unor date estimative incomplete, aproape 6 miliarde ţigări. Fiecărui locuitor al Gibraltarului (incluzîndu-i şi pe sugari) i-au revenit, aşadar, zilnic cîte 30 de pachete de ţigări americane. De acolo din mica peninsulă stîncoasă, masivele cantităţi de ţigări iau calea subterană a contrabandei, ignorînd barierele vamale cu care multe ţări vest-europene şi-au înconjurat importul de specialităţi de tutun de dincolo de ocean. Bineînţeles, strădania afaceriştilor care stau în spatele operaţiunii „Stînca" nu e deloc gratuită. Profiturile sînt apreciabile. Cifra cîştigurilor ilicite realizate de reteaua de contrabandişti prin eludarea taxelor vamale s-a ridicat numai în ultimii trei ani, după date aproximate de publicaţia economică franceză AGEFI, la 60 de milioane dolari. Ceea ce ne oferă o idee despre proporţiile contrabandei cu ţigări americane. Potrivit datelor din AGEFI, cel puţin 40 la sută din ţigările de provenienţă extra-europeană care se fumează în Europa occidentală sînt provenite din contrabandă. În cea mai mare parte ele sînt „tranzitate" prin Gibraltar.

Toată această activitate deocheată creează în jurul Gibraltarului aureola unei „glorii" de foarte tristă faimă: aceea de „citadelă a contrabandei cu ţigări".

P. N.

Ancheta de la New Orleans

Noi amănunte au fost dezvăluite în ultimele 48 de ore în legătură cu ancheta întreprinsă de procurorul districtului Orleans, Jim Garrison privind existenţa unui complot în vederea asasinării fostului preşedinte al S.U.A., John Kennedy. Ziarul „DALLAS TIMES HERALD" a scris duminică, că un anchetator din New Orleans a vizitat Dallas-ul luna trecută pentru a determina dacă pilotul David Ferrie s-a aflat în acest oraş în zilele cînd preşedintele Kennedy a fost asasinat.

După cum se ştie Ferrie a fost găsit mort săptămîna trecută, cauzele decesului său neputînd fi încă stabilite cu precizie.

Unii observatori consideră că Ferrie, care era proprietarul unui serviciu de avioane-taxi, ar fi fost folosit pentru a transporta cu repeziciune în diferite locuri din statul Texas pe participanţii la complotul împotriva preşedintelui Kennedy.

Comoara

Presa canadiană a anunţat recent că va fi întreprinsă o nouă încercare pentru descoperirea fabuloasei comori care se presupune că a fost îngropată, în urmă cu 200 de ani, de piratul englez, căpitanul Kidd, în insula Oak.

Legenda comorii căpitanului Kidd a făcut ca, pînă acum, să fie cheltuite milioane de dolari, atît de către persoane particulare cît şi de „asociaţii" pentru găsirea lăzilor cu monezi de aur şi pietre preţioase capturate în decursul numeroaselor expediţii ale piraţilor comandaţi de Kidd. Aproximativ 200 de puţuri au fost săpate, pînă acum, în insula Oak, situată la nord de ţărmurile Noii Scoţii.

Cercetări de mai mare anvergură au început după ce, în anul 1795, trei tineri au anunţat descoperirea unei depresiuni misterioase în insula Oak. Cei trei au efectuat săpături pînă ce au descoperit o platformă din lemn care nu a mai putut fi îndepărtată. Alţi căutători ai comorii au declarat, mulţi ani mai tîrziu, că au găsit platforme similare, fiecare dintre ele fiind acoperită cu mangal, liane şi fibre de cocotieri. Cei care au purces la forări au afirmat că sapele de foraj au adus la suprafaţă fragmente de lăzi, ciment, metal, aur şi pergament. Dar cu toate acestea, nimeni nu a putut să scoată la lumina zilei mult rîvnita comoară.

Cercetările pentru descoperirea comorii au fost abandonate un timp pînă în anul 1965 cînd, în insula Oak, a debarcat Robert Dunfield, un inginer petrolist din Los Angeles. Dunfield a adus cu sine buldozere, sonde de foraj şi o echipă de 12 oameni, dar după cîteva luni de căutări intense a abandonat totul. Teoria lui, potrivit căreia, comoara a fost îngropată într-o reţea de tuneluri, nu a putut fi confirmată. Tot în 1965 s-a întîmplat şi un tragic accident care a costat viaţa a patru canadieni asfixiaţi de gazele dintr-un puţ unde coborîseră în căutarea comorii.

Şi astfel, insula Oak continuă să-şi păstreze taina în ciuda tuturor eforturilor întreprinse de căutătorii de comori.

Anunţarea organizării unei noi expediţii arată că mai sînt unii care n-au pierdut cu totul speranţele în descoperirea comorii ascunse de piraţi.

I. R.

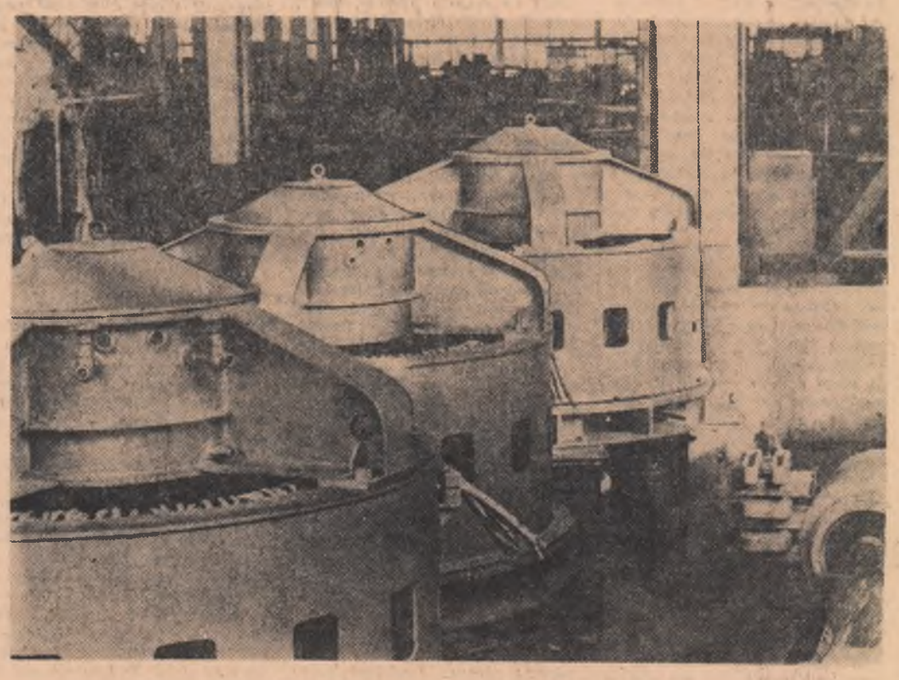

R. P. D. COREEANĂ. — Hală de montaj la uzinele de maşini electrice din Daian

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".